

மௌனத்தின் மீது

வேறொருவன்

cc

அன்பு; ணா க ர ன்

JPL

C13811

வொதுசன நாலகம்
15 JUN 2022
மாநகரா சலாப
பாழ்ப்பாணம்

மௌனத்கிர் மீது வேறொருவன்

கருணாகரன்

13811 cc

வொதுசன நாலகம்
பாழ்ப்பாணம்

தாயதி வெளியீடு - 09

286317

2
894.8111

மெளனத்தின் மீது வேறொருவன்
(கவிதைகள்)
ஆசிரியர்: கருணாகரன்
முதற்பதிப்பு: டிசம்பர் 2021
© கருணாகரன்

Mounaththin Meethu Veroruvan
(Poems)
Author: Karunakaran
© Karunakaran
First Edition - December 2021
Book & Cover Design: rashmy

Published by - Thayathy
+41 793343522
thayathy12@gmail.com

Price: SLR 450.
INR 150.

Distribution in India:
Bharathi Puthakalayam
No:7, Elango Salai
Teynampet
Chennai- 600018
Phone: 044 24332924

ISBN: 978 819078 914 1

கருணாகரன்

இலங்கையின் வடக்கிலுள்ள இயக்கச்சி என்னும் கிராமத்தில்
பிறந்து தற்பொழுது கிளிநொச்சியில் வசித்து வருகிறார்.
இதுவரையில் வெளியான கவிதைத் தொகுப்புகள்-
ஒரு பொழுதுக்குக் காத்திருத்தல், ஒரு பயணியின்
நிகழ்காலக்குறிப்புகள், பலியாடு, எதுவுமல்ல எதுவும், ஒரு
பயணியின் போர்க்காலக்குறிப்புகள், நெருப்பின் உதிரம்,
படுவான்கரைக் குறிப்புகள், இரத்தமாகிய இரவும் பகலுமுடைய
நாள். உலகின் முதல் ரகசியம், நினைவின் இறுதி நாள்.

சிறுகதைகளின் தொகுப்பு -

வேட்டைத்தோப்பு

பத்திகளின் தொகுப்புகள்-

இப்படி ஒரு காலம், அன்பின் திசைகள்

நேர்காணல் தொகுப்பு-

புகைப்படக்காரன் பொய் சொல்ல முடியாது

சிங்களத்தில் *Mathaka Wanniya* (வன்னி நினைவுகள்) என்ற

மொழிபெயர்ப்பு நூல்

மின்னஞ்சல் - poompoom2007@gmail.com

நன்றி

சித்தாந்தன், சிதம்பரப்பிள்ளை சிவகுமார், ப. தயாளன், இயல்வாணன், சி. ரமேஸ், ப்ரஸன்னா ராமஸ்வாமி, லதா ராமகிருஷ்ணன், தளவாய் சுந்தரம், ஸ்ரீநீநட்ஸா, காலம் செல்வம், கோமகன், அ. ராமசாமி, அனோஜன் பாலகிருஷ்ணன், சாஜித், அகழ், நடு, அம்ருதா, வனம், Cover Design and Layouts செய்திருக்கும் நண்பர் றஷ்மி, எல்லா வகையிலும் உதவியாக இருக்கும் தோழர் சிராஜ் (பாரதி புத்தகாலயம்) மற்றும் இந்தக் கவிதைகளை வெளியிட வேண்டும் என்று விரும்பிக் கேட்ட தாயதிக்கும் தில்லைக்கும் தொடர்ந்து என் கவிதைகளோடு பயணிக்கும் வாசகர்களுக்கும்...

ஒரு பயணிக்கான குறிப்பு

கவிஞர் கருணாகரன் பன்முகத் தளங்களில் இயங்கி வருபவர். இவரைப்போலவே இவருடைய கவிதைகளும் பரவலான அறிமுகத்தைப் பெற்றவை. ஒடுக்குமுறைக்குள்ளாகியிருக்கும் மக்களைக் குறித்து 1980 களிலிருந்தே தொடர்ச்சியாக சிந்தித்தும் எழுதியும் வருபவர். தான் வாழும் காலத்தின் குரலாக ஒலித்துக்கொண்டிருப்பவர். அவரது கவிதைகளுடன் தொடர்ச்சியாக பயணிக்கும் வாசகர்கள் இதனை அவதானிக்க முடியும். தனது சமூகத்தை போலவே மற்றச் சமூகங்களின் மீதும் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவராக அவர் இருக்கின்றார்.

ஒரு சாகரத்தின் எதிரொலிப்பு, எப்படி அந்தச் சூழலையே அதிரச்செய்யுமோ அதுபோலவே கவிஞர் கருணாகரன், தனது கவிதைகளினூடாக தன் சமூகத்தை அதிரச்செய்துகொண்டிருக்கின்றார். தொடர்ச்சியான இயங்குதல் என்பது படைப்பு மனநிலையோடிருக்கும் எல்லோருக்கும் கைகூடுவதில்லை. கவிஞர் கருணாகரனுக்கு அது வாய்த்திருக்கின்றது.

தான் வாழும் காலத்தைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற அச்சத்தையும் நெருக்கடியையும் தாண்டி கவிஞர் கருணாகரனின் கவிதைகள், அதிகாரங்களை தொடர்ச்சியாக எதிர்த்தே வருகின்றன. அடக்குமுறைக்குள்ளாக்கப்படும் சமூகங்களின் குரல்கள் அவரது கவிதைகளில் தீவிரமாக ஒலிக்கின்றன. அச் சமூகங்களின் சிதிலங்களை கவிஞர் கருணாகரன், தன் இரத்தத்தின் ஊடுபாய்வாக நகர்த்திக்கொண்டே இருக்கின்றார்.

அவரது தீவிரமான இயங்குதலுடன் 'தாயதி'யும் இணைந்திருப்பது பெருமகிழ்ச்சியளிக்கின்றது. தாயதி உடைப்புக்களையும் மாற்றுக்குரல்களையுமே விரும்புகிறது.

குரலற்றுப்போன மக்களின் குரல்கள் ஒலிக்கும்போது அவைகளுக்கு சிறு எத்தனமாகத்தானும் இருக்க வேண்டுமென்ற அவாவுகைதான் தாயதியின் இந்த முயற்சி. இத் தொகுப்பு வெளிவர ஆர்வம் கொண்ட றஷ்மி, அன்போடு ஒத்துழைத்த கவிஞர் கருணாகரன் மற்றும் சிராஜ் (பாரதி புத்தகாலயம் - இந்தியா) அனைவருக்கும் மனமார்ந்த நன்றி,

- தில்லை

'தாயதி' சமூக செயலாக்கத்திற்கான முன்னோடி

இந்தப் பச்சை மணத்தை
நிலம் உனக்குப் பரிசளித்திருக்கிறது.

இது நதியின் ஈரத்திலிருந்து
அதன் அடியாழத்திலிருந்து முகிழ்த்து வருகிறது.
நதி இதை
வயலுக்கும் புல்வெளிக்கும்
மரங்களுக்கும் பகிர்ந்தளிக்கிறது.
ஏன், நெருப்புக்கும் கூட
அதைப் பகிரத் தயாராக உள்ளது.

நதியற்ற பரப்பில்
நிலம் தன் அடியாழ ஊற்றிலிருந்து
இதை மேலெடுத்துப் பரப்புகிறது.

பச்சை மணம்
எப்போதும் எங்கோ இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது
யானையும் முயலும் பறவைகளும்
அதை எடுத்துச் செல்கின்றன.

ஒரு குழந்தை அதை
தாயன்புடன் முகர்ந்து பார்க்கிறது.

பச்சை மணம்
ஒளியாக பெருகிச் செல்கிறது
நான் அதை ஊடறுத்துச் செல்கிறேன்.

நத்தை போய்ச் சேருவதற்கும்
ஓரிடமுண்டு
அதற்குமோர் பயணமும்
பயண வழியுமிருக்கிறது.

பதற்றமேயில்லாத அதனுடைய பயணத்தில்
விரிந்து கொண்டேயிருக்கின்றன திசைகள்.

வானமும் பூமியும்
அது செல்வதைப் பொறுமையாகப்
பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

வானமும் பூமியுமே
தன்னுடைய எல்லைகள் என்று
எந்த அவசரமுமில்லாமல்
பயணித்துக் கொண்டேயிருக்கிறாள்
அன்புத்தோழி.

இன்று முழுவதும் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கும்
தெரேசாவுக்கு முன்னால்
யாருடையவோ
வெட்டுக் காயங்கள் சிதறிக் கிடக்கின்றன.
அவள் தன்னுடலைத் தடவிப் பார்க்கிறாள்
எந்தக் காயமுமில்லை
என்றாலும்
கசியும் குருதியைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

ரகசியமாகக் கசியும் குருதியை
ரகசியமாகவே தொட்டுப் பார்க்கிறாள்
அதிலே ஒரு மலரின் சுகந்தம்
அவள் அந்தக் குருதியின் நிறத்தைப் பார்க்க விரும்பினாள்
அதுவோ ரகசியப் பாதையின் வழியே
தன்னுடைய நிறத்தை
மறைத்துச் சென்று கொண்டிருந்தது.

வேறு வழியின்றி
அவளே ஒரு ரகசியமாக மாறி
அதைப் பின்தொடர்ந்தாள்

அங்கே ஒரு இரத்தப் பூ
மலர்ந்திருப்பதைக் கண்டாள்.

மிக அண்மையில்

நினைவுகளைப் பிளந்து கொண்டு செல்கிறது புகையிரதம்.
அதில் நீ பயணிக்கிறாயா என்று தெரியவில்லை
பதிலாக இன்னொருவர் செல்லக் கூடும்
அவருக்கு அன்பின் கிண்ணத்தில்
தேனை வழங்குவேன்.

எதிரே

கடந்து போகும் நிழல் உன்னுடையதா
என்றறியேன்
அதில் யாருடைய முகமாயினும்
அழகியதொரு வெண்மலரைச் சூடுவேன்.

திரும்பிச் செல்ல

கூடவே வருவது நீயா என்று தெரியாது
யாராயினும் அணைத்தொரு முத்தத்தைப்
பரிமாறிக் கொள்வேன்.

உள்ளே அழைப்பது நீதானா

என்று தேடுகிறேன்
அருகே நிற்பது யாருடையதோ புன்னகை
அதிலே ஒரு கை அள்ளிக் கொள்கிறேன்

அருகில் அசைவது உன்னுடைய நினைவுகளா

என்று புரியவில்லை
யாருடைய கனவாயினும்
அதிலே என்னை வரைந்து கொள்கிறேன்

286317

13811 cc

தனக்கும் அவனுக்குமிடையில்
விரிந்து நீண்ட ஒளியாண்டுகளில்
பயணித்துக் கொண்டிருக்கும் தோழியொருத்தி
வழியில் எனக்களித்த முத்தம்
ஓரிரவாகி
வானமெங்கும்
அவள் கண்களின் பளபளப்போடு
நட்சத்திரங்களை விளைத்தது.

உதடுகளில் மலர்த்தியது
வண்டுகளின் இசையோடொரு
பூந்தோட்டத்தையும் தேனூற்றையும்.

ஒளியாண்டாக நீண்ட அவ்விரவை
அவளுடைய வாசனை போர்த்தியது
இரவின் குளிரைக்
கதகதப்பாக்கிக் கொண்டிருந்தது சூரியன்.

அவள் சென்று கொண்டிருக்கும்
ஒளியாண்டின் வழிகளில்
எதிர்ப்படும் கிரகங்களில்
எதை வைத்துச் செல்வாள்
எதைப் பெறுவாள் என்று தெரியவில்லை
இன்னும்
யாருக்கெல்லாம் முத்தமிடக் கூடும் என்பதையும்.

செல்லும் வழி நீளம்
அவளுடைய காலடிச் சுவட்டில்
முளைகள் கண்திறந்து கொண்டேயிருந்தன.
அந்த முளைகளில்தான் ஒரு நாள்
தன்னுடைய வாழ்க்கையைக்
கண்டெடுத்ததாகச் சொல்கிறான்
பன்னெடுங்கால விவசாயி ஒருவன்.

இப்படி எல்லாம் நல்லபடிதான் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது
ஒரு முள் குத்தும் வரையில்.

அந்த முள்ளோ காலத்தை
மாற்றிச் சுழற்ற
அவளுக்கு எனக்குமிடையில்
விரியத் தொடங்கின ஒளியாண்டுகள்.

இந்த ஒளியாண்டுகளுக்கு அப்பால்தானிருக்கிறார்
என்னுடைய கடவுள்.
அதற்கும் அப்பாலிருக்கிறது
என்னுடைய விளைநிலம்
அதற்கும் அப்பாலுண்டு
அவள் எனக்களித்த வீடு.

ஒரு சொல் அமுதமாகிறது
ஒரு குரல் இசையாகிறது
ஒரு நினைவு காவியமாகிறது
ஒரு நாள் யுகமாகிறது
ஒரு வாசல் சிறகாகிறது
ஒரு நிழல் வனமாகிறது
ஒரு அழைப்பு பரிசாகிறது
ஒரு இறகு பறவையாகிறது
ஒரு துளி கடலாகிறது

நீ ஏதாகிராய்
நான் ஏதாகிறேன்?

உங்களுடைய இரவை
 இன்று மட்டும் தருக
 அதிலொரு பூவைச் சூடுவேன்.
 தழும்பத் தழும்ப நீர் வார்த்து
 அதைக் குளிர்விப்பேன்
 மீன்களை நீரின் உள்ளும்
 பறவைகளை நீரின் மேலும் நீந்த வைப்பேன்.
 தாகமுடைய அனைவருக்கும்
 பெருகிய நீரைப் பருகத் தருவேன்.
 கதைகளால் இரவை அலங்கரித்து
 ஒரு மென்படுக்கையாக்கி
 உங்களையும் என்னையும்
 அதில் தூங்கச் செய்வேன்.
 இரவை நெய்து போர்வையாக்கி
 உங்களைப் போர்த்துவேன்.
 அதை உருக்கிப் பாடலாக்கி
 இரவெல்லாம் இசைப்பேன்.

காலையில் இத்தனையோடும்
 அதைப் பத்திரமாக
 மீளத் தந்து விடுவேன்

இருக்கட்டும் வைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று
சட்டைப் பைக்குள் வைத்தது
இதயத்தையா
உன் கை ரேகைகள் படிந்த
ரூபாய் நோட்டுகளையா?

எதற்காக வைத்துச் சென்றாய்
என் பொருட்டுள்ள கரிசனையினாலா
உன்னை விட்டுச் செல்லும் வழிகள்
எதுவென்று புரியாமலா?

நீ சென்ற பின்னும்
அதிர்ந்து கொண்டேயிருக்கிறது
இந்த இரவு.

நான் தோற்கடிக்கப்பட்டேனா
அன்பினால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டேனா
என்று நள்ளிரவுக்கு அப்பாலும் விழித்திருக்கும்
மாலைக் குருவியைக் கேட்கிறேன்

அன்பின் பாரங்கள் சிறகுடையன
எதையும் ஏந்திப் பறக்கும் திறனுடையன
அமைதியாகக் கண்ணூறங்கு என்கிறது மாலைக்குருவி.

தனக்கொரு அறை வேண்டுமென்று
பதிவு செய்தது பாம்பொன்று.

எதேச்சையாக நுழைந்தால்
அனுமதியின்றி நுழைந்த குற்றச்சாட்டில்
யாரும் தன்னை விரட்டக் கூடும் என்ற முன்னனுபவத்தில்
இந்த முன்னேற்பாடு.

பதிவு செய்தலில் கிடைக்கின்ற
பாதுகாப்புரிமையை அது
தன் புத்திக் கூர்மையால் புரிந்து கொண்டதுடன்
பாம்பு, பரிணாமத்தில் ஒரு படி ஏறி நின்றது
ஆம் நிமிர்ந்து, செங்குத்தாகவே நின்றது.

நிமிர்ந்து நிற்கும் பாம்பில்
வளைவுகளையும் நெளிவுகளையும்
தேடிக் கொண்டிருக்கின்றது அரசு.

அரசுக்கு இதுவொரு புதுப்பிரச்சினை.

நிமிர்ந்து நிற்கும் பாம்பை
எப்படிக்க கையாள்வது
எந்தப் பிரிவில் சேர்த்துக் கொள்வதென்று
அதிகாரிகள் குழம்பி விட்டனர்.

வளைவும் நெளிவுகளுமின்றி
நிமிர்ந்து நிற்கும் பாம்புகள் பயங்கரமானவை
என்று ஊடக அறிக்கைகள் வெளியிடப்படுகின்றன
நிமிர்ந்து நிற்கும் பாம்புகளை
பாம்புகளாக அடையாளம் காண்பது கடினம்
என்று சனங்கள் அச்சுறுத்தப்படுகிறார்கள்.

இதெல்லாம் பரிணாம விதிக்கு எதிரானது
என்ற பாம்பின் கூற்றை
ஏற்றுக் கொள்வதற்கு யாரும் தயாரில்லை.
இது தனக்கிழைக்கப்படும் அநீதியாகும்
என்று பாம்பு சொல்லிக் கொண்டேயிருக்கிறது.

பாம்புப் பிரச்சினை
பெரிய பிரச்சினை என்று
பாம்பின் நிமிர்வைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கென்றொரு
படைப்பிரிவையும்
சட்ட ஏற்பாட்டையும் அவசரமாக உருவாக்குகிறது
அரசு.

பரிணாம விதிக்கெதிரான எதையும்
ஏற்றுக்கொள்ளவே முடியாது என்கிறார்கள்
ஜனநாயகவாதிகள்
மனித உரிமைகளுக்கு அப்பால்
இதை எப்படிப் பேசமுடியும் என
மனித உரிமையாளர்களுக்கு
இதுவொரு சிக்கலாகி விட்டது.

எனவே

பாம்பு உரிமையாளர் அமைப்பொன்று உருவாகிறது

பாம்பு உரிமை என்பது

பாம்புகளின் உரிமையா

பாம்புகளை உரிமை செய்வோரின் உரிமையா

என்ற குழப்பத்திலாழ்த்தியுள்ளது மொழியியலாளர்களை.

நிமிர்ந்த பாம்பு

வாலில் நிற்கிறதா

காலில் நிற்கிறதா

என்ற வாதங்களை

தொலைக்காட்சிகள்

அமர்க்களமாக நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

முடிவேயில்லாமல் வளர்ந்து செல்லும் விவகாரத்துக்கென
சிறப்பு அமர்வுக்கு நாடாளுமன்றத்தில் ஏற்பாடாகியுள்ளது.

இப்பொழுது ஆடும் நடராஜனின் கழுத்தில்

சுருண்டிருந்த பாம்பும் எழுந்து நிற்கத் தொடங்குகிறது.

0

பாழடைந்த கனவை
கண்டெடுத்தேன் இன்றிரவு.
அதன் சூடு
அப்படியேதானிருக்கிறது
ஒளியும் வண்ணமும் குறையவில்லை.
மிக மிருதுவாக
ஒரு கம்பளப் பூச்சியின் கனிவோடுள்ள அதை
மெல்லத் தொட்டு முகர்ந்தேன்
புராதனத் தன்மையை
அது வெளிப்படுத்தியது.

சுருளாகவும்
அதே சமயத்தில்
விரி வானாகவும்
நட்சத்திரங்களும் பூக்களும் பதித்த
நீள் சதுரப் பின்னல்களிலான
கம்பளமொன்றைப் போலவும்
ஆற்றின் தீரமாகவும்
10. இன்னதென்றறிய முடியாத வடிவத்தில்
அதன் ரூபம்.

அது யாருடைய கனவென்று தெரியவில்லை
என்றாலும் அதில்
நம்முடைய முகங்கள் பிரதிபலிக்கின்றன
உற்றுக் கேட்டபோது
பரவசத்தோடு முகிழ்க்கும்
ரகசியச் சிரிப்பொலிகளும்
கதகதப்பின் சிணுங்களும்
பெருங் கூட்டமொன்றின் ஆரவாரங்களும்
சற்று நேரத்தில்
வேண்டுகல்கள் நிறைந்த
பிரார்த்தனையின் ஊடே வெடித்ததெழும்
விசம்பலும் மெல்ல ஒலித்தன.

அந்த விசம்பல் முடிவுறவேயில்லை.

நிகழ்காலத்தின் அத்தனை
வண்ணங்களையும் கொண்ட
அது
எப்படிப் பாழடைந்தது என்று தெரியவில்லை.
பாழடைந்த ஒன்று
எப்படி இன்னும்
இத்தனை சாத்தியங்களோடிருக்கிறது என்றும்.

ஆம் நண்பர்களே
அது அப்படித்தான் நடந்தது
ஒரு தூக்கமற்ற இரவில்
அவனுக்கு
இரண்டு தேர்வுகள் இருந்தன

1. தற்கொலை செய்ய வேண்டும்
2. இரவைக் கொல்ல வேண்டும்

இரண்டு கொலைகளுக்குமிடையில்
அலைந்து கொண்டிருந்தவனை
எந்தப் பிசாசு இழுத்துச் சென்றதென்று தெரியவில்லை
அல்லது
ஏதோ ஒரு கடவுள் காப்பாற்றியிருக்கலாம்.

ஒரு கொலை முயற்சி
இப்படித்தான் தற்காலிகமாக
ஒத்திவைக்கப்பட்டது

இரவின் ஒளியில் பிறைவடிவில் ததும்புகிறது
மரியாளின் முத்தம்
உனக்கு விரும்பிய துண்டை எடுத்துக்கொள்ளென்று
என்னை அறுத்துத் துண்டுகளாக்கி
மேசையில் வைக்கிறேன்.

தன்னை உருக்கிப் பானமாக்கித் தருகிறாள் தேவதை.

கண்களை மூடி
அவளின் மார்பில் சாயும்போது
சிறகுகளால் அணைத்துப் போர்த்தி
பாலமுதூட்டுகிறாள் இந்தக் குழந்தைக்கு.

அந்தக்கணம் தாயாகவும் காதலியாகவும்
மாறிமாறி வித்தை காட்டுகிறது.
மரியம் என் பிரிய மரியம்
என்று எழும் என் குரலின் மேலே வளர்கின்றன சிறகுகள்
கீழே முளைக்கின்றன வேர்கள்
சிறகுகளின் நாவு நீண்டலைகிறது
ஒளிரும் விண்மீன்களைத் தேடி.

தேடித் தேடி
வேர்களின் கால்கள் தேடித் தேடி
அலைகின்றன நீரூற்றுக்கள்.

சமுத்திரத்திற்கும் வான் வெளிக்குமிடையில்
என்னைக் கிடத்தி
மிகத் தழுவி
தழுவித் தழுவி
முத்தமிடுகிறாள் முத்தத் தேவதை

286317

ஆதுரம் மிகவெழு
அவளைத் தழுவுகிறேன்.

நாகம் தன் நாவை நீட்டி
ஒவ்வோரு விண்மீனாக உண்கிறது.
மூச்சுத் திணற
என்னை மறுதலி என்னை மறுதலி
என்று கதறிக் கொண்டெழுகிறேன்.

மரியாளின் முத்தம் கொட்டிக் கிடக்கிறது
விண்ணிலும் மண்ணிலுமாக.

அடி என் ராட்சசியே
எங்கேயிருக்கிறாய்?
உதிரம் பொங்கிப் பிரவாகிக்கிறதே
எடுத்துப் பருகு அதை
என்னைப் பலியிடுகிறேன் அன்பாளினி
எடுத்துப் பசியாறு.

பசியினாலும் தாகத்தினாலும் நிறைந்தது
இப்புவியும் பிரபஞ்சமும்
என்றபடி நாகம் உதிரத்தைக் குடிக்கிறது.
மேசையில் வைக்கப்பட்டிருந்த
என்னுடலின் துண்டங்களை அப்பிளொன உண்கிறது.

நாகம் விரித்த படத்தில் காண்கிறேன்
என்னையும் மரியாளையும்
மரியாளின் அதியற்புதமான முத்தங்களையும்.

மிளிரும் காற்றை அள்ளி அள்ளி
காலமெல்லாம் உண்பவன்
தெருவழியே நடந்து போகிறான் சிரித்துக் கொண்டு

அவனுடல் காற்றாகத் ததும்புகிறது
திரும்பும் திசையெல்லாம் பொன்னாக ஒளிர்கிறது.

பசியொரு தீ
அவனை அது முடிவற்று
உருக்கிக் கொண்டேயிருக்கிறது
உருகி உருகி
அவனுடலும் ஆன்மாவும்
காற்றிலாடும் கொடியாகிச் சுடர
உன்மத்தம் கொண்டு
"என்னைத் தீண்டுதல் இன்பமன்றோ.."
என்று பாடிச் செல்வோனைத் தொடர்ந்து
செல்லும் சிறுவர்களோடு ஆடிக்களிக்கின்றான்.

பெய்யும் பெருமழையிலும்
அவனுடல் தீயென எரிந்து கொண்டேயிருந்தது.

எரிந்து எரிந்து தீயெனவேயாகிய
தேவனை
எதிர்கொள்ள முடியாமல்
திணறுகிறது தெரு.

மரங்கொத்தியொன்று வந்து
 தித்திப்போடு அவனைக் கொத்திக் கொண்டிருந்தது.
 அது பறந்து செல்ல
 மீன்கொத்தி வந்து அவனைக் கொத்தியது
 அவனுடலின் இன்னோரிடத்தில்
 வண்டுகள் துளையிட்டுத் திளைத்தன.
 அவனிதயம் தேன் கூடென்று
 மொய்க்கின்றன ஆயிரமாயிரம் ஈக்கள்.
 நதியில் அவன் இறங்கியபோது
 மீன்கள் அவனை முத்தமிட்டுக் களித்தன
 வயல் வெளியில் நடக்கையில்
 சிட்டுக்கள் அவனைத் தானியமாக்கி உண்டன.
 அவன் உறங்கும்போது
 மடிச் சூட்டில் உறங்குகின்றது
 அழகியதொரு நாகம்.
 மெல்ல மெல்ல அவனுடலைத் தம்முணவாக்குகின்றன
 எறும்புகள்
 தீராத மோகத்தோடு அவனைத் தழுவுகின்றது
 காட்டுக் கொடியொன்று.

சிறகடிக்கும் மகிழ்ச்சியில்
 அவன் மண்ணுக்கடியில் கிழங்காக விளைகிறான்
 பெருவெளியிலே சிறகாக விரிகிறான்.

நீங்கள் காட்டுக்கு வரும்போது
அங்கிருப்பேன் நான்
காடாக
காட்டில் பெருகிய தேனாக
தேனில் ஊறிய விதையாக
விதைக்குள் உறங்கும் காட்டின் ஞாபகங்களாக.

நீங்கள் காட்டிலிருக்கும்போது
என் சாயலில்
அங்கே ஒரு வழி தென்படும்
அந்த வழியில்
காட்டை நீங்கள் அறியலாம்.

நீங்கள் அறிய அறியக் காடோ பெருகிச் செல்லும்
பூமியின் அதி ரூபமொளிரும் மரங்களாக
அற்புத நடன லாவண்யக் கொடிகளாக
காட்டையே இசையாக்கிப் பரவசமாகும் பறவைகளாக
ஒளிவினோதங்கள் மிளிரும் பூக்களாக
திரவிய ஆறுகள் பெருகும் நறுமணமாக
தித்திப்பின் துள்ளல் த்வனிக்கும் கனிகளாக
தலைமுறைகளின் வேர்த்தொடுப்புகள் நிகழும் விதைகளாக
நீருடல் புணரும் நிழலாக
திளைப்பின் சாறு பொலிந்த காய்களாக
வேர்களில் நிரம்பி வழியும் மௌனமாக
நீரிற் பெருகிக் கொண்டிருக்கும் ஓசையாக
சரித்திர முடிச்சுகளில் துயிலும் வேர்களாக
ஆயுள் பரியந்தத்தைச் செழிப்பூட்டும் மூலிகைச் செடிகளாக
ருசியின் அதியற்புதக் கிழங்குகளாக
தீரா வேட்டையும் விளையாட்டும் வேடிக்கையுமாகத் திரியும்
விலங்குகளாக
தாயன்பின் ஈரமுறிப் பாயும் ஆறாக...

வன தேவியை அறியும் வழி நெடுக
வானமும் பூமியும் கலந்த ஒருடலாக
காற்றும் இசையும் பிணைந்த ஒருயிராக
நானிருப்பேன்.

உங்கள் காலடியிலும்
மனவெளியிலும் கலந்தொளிரும் என்னுருவம்.

வழுவழப்பான இந்தக் காலையில்
கண்ணாடியின் முன் நின்று
உங்களைச் சரிபார்த்து
மெருகேற்றிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்.
மிக அருகில்
ஒரு குழந்தையின் அழகுரல்
உங்களை ஊடறுத்துச் செல்கிறது.

பதறி
வெளியே வர
நெருப்பை ஏந்திய அவசரத்தில் விரையும்
அம்புலன்ஸ்.

யாரோ
ஏதோ என்ற எண்ணங்கள்
பதற்றத்தின் முட்களைப் பரப்பிக் குத்த
எதிரே நிற்கிறது தெருநாய் சாவகாசமாய்.

உற்றுப் பார்த்தால் கடவுளின் ரூபம்
மேலும் கவனித்தால் உங்களின் சாயல்
மேலும் ஊன்றிப் பார்த்தால் அது யாரோ

குழந்தையின் அழகுரலுக்கு என்னாயிற்று
அதை அள்ளிச் சென்றதா அம்புலன்ஸ்?

அலங்கரிக்கப்பட்ட மழை
பகல் முழுவதும் பெய்கிறது.
காலையில் செம்மஞ்சளும் ஊதாவும்
மதியத்துக்குச் சற்றுமுன்
சாம்பல் வண்ணத்தில்
மதியம் வெண்மையாக
மாலையில் பொன்னிறம்
இரவு அடர்கருமையில்...

மழை நிறங்களில் குளித்த மரங்கள் சிலிர்க்கும்
முன்னிரவின் கருமைக்குள்
அவனைப் பிளந்தெறிய

இரத்தச் சிவப்பாகினான்.

மழையும் சிவப்பாகியது.

மழைக்கும் கொலைக்கும்
எப்போதும் ஒரு ரகசிய உறவுண்டு போலும்

இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்பும்
இப்படித்தான்
இசையோடு ஆடிக்கொண்டிருந்த
மழையிரவின் ஆழத்தைப் பிளந்தெடுத்து
அவனை அவர்கள் கொன்றனர்.

பீறிட்டுப் பாய்ந்த இரத்தத்தை
மழை உறிஞ்சிக் குடித்தது.
சூதாகத் தடயங்களை அழித்து மறைத்தது.

மழை பெய்யத் தொடங்கும்போது
ஏனோ
யாரோ
யாருடையதோ
கொலைகளைப்பற்றிச்
சொல்லத் தொடங்குகிறார்கள்

மழை என்னையும்
கொலையைப் பற்றியே யோசிக்கச் செய்கிறது

அது தற்கொலையா
கொலையா என்று தெரியவில்லை.

மழை நிறங்களாய் பெய்து கொண்டிருக்க
அடிவயிற்றில்
சலம் நிரம்புகிறது.
அது சலமா
கொலைப் பயமா என்று புரியாமல்
கனக்கும் உடலை
காப்பாற்ற முடியாமல் தவிக்கத் தவிக்கத் தவிக்க
பெய்து கொண்டேயிருக்கிறது மழை
மாமழை.

அதிர்ஸ்டவசமாக இன்று
மானாக இருக்க வாய்த்தது.

மானாகியதும்
புள்ளிகள் உதிருமோ
என்று அஞ்சும் அளவிற்கு
மகிழ்ந்து
காற்றில் தெறித்தேன் ஒரு கணம்.

அந்த ஒரு கணம் முடிவதற்குள்
காலடியில்
நாய்க்குரைப்பும்
ஆட்குரைப்பும் எழுந்து
விரட்டியது மானை.

அடுத்த கணத்தில்
காட்டிலா வீட்டிலா இருப்பதென்ற
குழப்பம் எழு
மெல்லக் காணாமற் போனது
மான்.

அவள்

எந்தப் பருவத்தில் நின்று
கையசைக்கிறாள்
என்று தெரிவதற்கிடையில்
என்னுடைய பருவ காலங்கள்
கடந்து போகின்றன.

உங்களுடைய பருவ காலங்களும் தான்.

தாமதத்தின் முளைகள் வளர்ந்து காடாகி
வழிகளை அடைத்த பின்
மானைத் தேடுகிறேன்
நீங்களும் தான்.

பிரிவு ஒரு கோடிமுத்து
இந்தப் பக்கமும் அந்தப் பக்கமும்
இரண்டு காய்களை வைத்துள்ளது
அதிலொன்று நான்
நீங்களும் ஒன்றென.

சற்றுமுன்தான் இன்னொரு
பருவகாலமும் கடந்து போனது
உங்களுக்குமே.

என்ன இது என்று தெரிந்துகொள்வதற்கிடையில்
என்னுடைய புறா பறந்து செல்கிறது
உங்களுடைய கிளியும்.

வெள்ளைப் பூக்களை இசைக்கிறேன்
எங்கிருந்தோ நீ வருகிறாய்
கடவுளின் சாயல் பிரதிபலிக்கிறது.

மஞ்சள் இதழ்களில் துயில்கிறேன்
கனவாக விரிகிறாய்
பேரன்பு சுரந்து பெருகுகிறது.

நீல மலர்களில் வளர்கிறேன்
வானமாகச் சுடர்கிறாய்
காதல் பெருகிக் களிக்கிறது.

ஊதாப் பூக்களை மலர்த்துகிறேன்
நிலவாக ஒளிக்கிறாய்
மகிழ்ச்சி பூத்துச் சிரிக்கிறது.

செம்மலர்களில் ஆடுகிறேன்
நெருப்பாக எரிகிறாய்
பலிபீடத்தில் குருதி பாய்கிறது.

ஆம் நண்பர்களே
ஒரு மோசமான இரவு
அவனையும்
ஒரு மோசமான அவன்
இரவையும்
மாறி மாறிப் புணர்ந்த வேளையிலேயே
இன்றைய கடவுள் பிறந்திருக்கிறார்.

பிறந்த கடவுளுக்கு எதுவும் புரியவில்லை
முதலில் தனக்கென்ன பெயரை
வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று கூட.

இதற்குள்தான்
நம்முடைய கவலைகளும்
மகிழ்ச்சியும்
கனவும்.

குறைந்தது
அவருக்கொரு பெயரை வைத்துக் கொள்வதற்காவது
நம்மால் உதவ முடிந்தால் ஆறுதல்.

என்ன செய்வது
அவருக்கும் நமக்கும்
வரலாற்றுக்கும் பிடித்தமான
பெயரொன்றைக் கண்டடைய முடியாமல்
இன்றைய நாள் துயரோடு முடிகிறது.

இன்று முழுவதும்
நத்தையுடன் பயணம்.
வழி நெடுகப் பேசிச் சென்றோம்
இரண்டு இடங்களில்
சற்று ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு
செல்லும்போது
வழியில் ஒரு விபத்து நேர்ந்ததைப் பார்த்தோம்.
வேகக் கட்டுப்பாட்டை இழந்ததால்
நேர்ந்த சாவு என்று பேசினார்கள்.

நான் நத்தையைப் பார்த்தேன்
நத்தை வானத்தைப் பார்த்தது.

இடையில் பசியெடுக்க
" தாகமாக இருக்கு
எதையாவது சாப்பிடலாமா?" என்ற நத்தையிடம்
"உனக்கென்ன பிடிக்கும்?" என்று கேட்டேன்.
"உனக்கெதுவோ அதுவே" என்றது.
இருவருமாக ஒரு குவளை கள் அருந்தி
இரண்டு வெள்ளரித் துண்டுகளைப் பகிர்ந்தோம்.

மீண்டும் தொடங்கிய பயணத்தில்
காற்றும் மழையும் பொழியச்
சிலிர்த்தது நத்தை.
கூதலில்
அதனுடைய கூட்டில் ஒதுங்கி
மெல்லிய கதகதப்பில்
சற்றுக் கண்ணயர்ந்தேன்.

விடுபட்டு
பயணம் தொடர
எதிர்ப்பட்ட காதலனுடன்
பகிர்ந்த முத்தத்தில்
என்னையும் இணையுமாறு கேட்டது நத்தை.
தயக்கத்துடன் நின்ற என்னைத் தழுவி
முத்தமிட்டன இரண்டும்.

கரைந்தழிந்தேன்.

திரும்பி வரும்வழியில்
ஒரு நடன நிகழ்ச்சியில்
ஆடிக்களித்தது நத்தை.

அங்கே, நடக்க முடியாதோருக்கு
உதவும் பொருட்டு அளிக்கப்பட்ட கொடையில்
தன்னுடைய பொன்னான ஓட்டையும்
நகரும் தன்னுடலையும் தந்தது.

தேம்பி நின்றேன்.

காட்டு வழியில்
எங்கிருந்தோ கேட்கிறதோர் இசை.
இலைகளின் குரலா
மரங்களின் ஆழ்மூச்சொலியா
மலர்களின் அழைப்பா
வேர்களின் கூவலா
ஏதென்றறியாமல்
நடந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

இடையில்
குரல் மாறிற்று
நடைவழியில்
எங்கே நின்றது
எங்கே சென்றது
என்று தெரியவில்லை
சிறு கேவல்.

திரும்பினால்
கரைந்து கொண்டிருக்கும் இசையில்
கரைந்து கொண்டிருக்கும் நாம்.

நாளொன்றுக்கு நான்கு தடவை பூக்கும் செடிகள்
 இரவொரு பருவம் பகலொரு பருவம்
 என்று கனிந்த மரங்கள்
 புத்தம் புதியதாக
 மூன்று வேளையும் உதிக்கும் சூரியன்
 பகலில் பாதி இரவில் முழுநிலாவான வானம்
 பொன்னள்ளி வீசிக் கொண்டேயிருக்கும் தீரா அலைகள்
 தோரணமும் ஊர்வலமுமாகக் குதூகலித்த தெருக்கள்
 மணலில் குழைந்து கூழாங்கற்களை ருசித்து
 மூலிகைச் செடிகளையும் மரங்களையும் தழுவி
 வேர் தேடியோடும் ஆறு
 ஆற்றுப் பள்ளங்களில் சுழித்துக் குறும்பாகும் மீன்கள்
 ஆறு போக விளைச்சலில் திளைக்கும் வயல்
 வானவில் தோன்றும் பொன்னந்தி
 மஞ்சளாய் கண்மலர்த்திச் சிலிர்த்த கொண்டலில்
 சிறகு கோதும் மைனாக்கள்
 காற்றைச் சீண்டிச் சீண்டி விளையாடிக் களிக்கும்
 மிளகுக் கொடி
 பருவங்களூடு தோளோடு தோளுரசிச் செல்லும்
 அன்பாளினி எனும் நீ
 என் குருதியில் சுடர் விட்டெரியும் காலத்தீ
 எல்லாவற்றோடும் இரவெல்லாம் பூத்திருந்தேன்
 தேனில் நீந்திக் கொண்டேயிருந்தாய்
 மழைக்காலம் முழுதும்

சற்று முன்புதான்
இந்த வழியில் ஒரு ஆறு
மகிழ்ச்சியோடு
துள்ளிக்குதித்துக் கொண்டு போனது.
நீங்கள் அதை நம்பமுடியவில்லை என்றால்
அது சென்ற சுவடுகளைக் காட்டுவேன்.

நீர்ச்சுவடுகளில்
எப்போதும் தாளமும்
இசையும் அசைவும் நீங்காதிருக்கும்.

சற்று முன் வந்திருந்தால்
தாளத்தில் ஆடியிருக்கலாம்
இசையில் கூடியிருக்கலாம்
அசைவில் நீந்தியிருக்கலாம்.

ஈரம் காயாத
ஆற்றின் நினைவுகளில்
துள்ளும் மீன்களைக் காண்கிறேன்
வேரோடும் மருதின் இதயத்தில் குளிர்கிறேன்
நீராடிய மணலில் அலையெனப் படர்கிறேன்.

சற்று முன் என்பது
எவ்வளவு அற்புதங்களோடிருந்தது.

ஒரு தற்கொலை
பல விதமான காரணக்குறிப்புகளை
தன்னைச் சுற்றிப் படர விடுகிறது

எல்லாக் காரணங்களும்
தற்கொலைக்கு அருகிலேயே சென்று முடிகின்றன
அல்லது அதிலிருந்து
கிளைத்து வருகின்றன.

ஆனாலும் அவை
இன்னொரு புறத்தில்
தற்கொலையைத் தவிர்த்திருக்கலாம்
என்றும் வாதிகின்றன
தவிர்க்க முடியாது என்றுமவை
உறுதி சொல்கின்றன.

எல்லாவற்றுக்கும் அப்பால்
துக்கம் கோபம்
கருணை என்று பல வண்ண மயமாகிறது
தற்கொலை.

தன்னைச் சுற்றிப் படரும்
ஊகங்களையும் வதந்திகளையும்
ஒரு தற்கொலை
ரகசியமாக ரசித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

காரணங்களை அது இன்னும் வெளிப்படுத்தவில்லை

தீராத மர்மத்தின் அருகில்
ஒரு நாய்க்குட்டியைப்போல
சாவகசமாகப் படுத்திருக்கிறது

தன்னை நோட்டம் விடுவோரையெல்லாம்
கண்களை மூடி
காதுகளைக் கூராக்கி
மூக்கிலே மோப்பத்தை உணர்ந்தபடி.

ஆனால்
அதை மோப்பம் பிடிக்கத் தவிக்கிறார்கள்
எல்லோரும்.

அவளுடைய தற்கொலையைப் பற்றிய குறிப்புகளை
ஒவ்வொருவரும்
பல விதவிதமாக எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அவள் அமைதியாகக் கிடக்கிறாள்

எத்தனை நூற்றாண்டுகளாலும்
கண்டறிய முடியாத
காரணத்தை
உண்மையை
யாருமே அறியாத ரகசியப் பெட்டிக்குள்
வைத்து விட்டாள்

அந்த ரகசியத்துக்கு
எந்தத் திசையிலும் பாதைகளில்லை

அவள் சென்றதும்
பாதைகளற்ற ஒரு திசையில்தான்.

13811 CC

தற்கொலையாளியின் மரணத்தைப் பற்றி
இரவும் பகலும்
ஏராளம் கதைகளைப் புனைந்து கொண்டேயிருந்தன.
எல்லோருடைய முகங்களிலும்
விதவிதமான சுவரொட்டிகள்.

உண்மையைச் சொல்லும் வரையில்
ஊகங்களுக்கும் வதந்திகளுக்கும் கால்களும் சிறகும் ஆயிரம்
பாதைகளும் குகைகளும் ஆயிரம்.

கொலையாளி
உண்மையைச் சொல்லும் வரையில்
ஊகங்களும் வதந்தியும்தான் உண்மையாகும்
அதுவே வரலாறு என்றார் காவலர்.

உண்மையைக் கண்டறியும் வழியென்ன?

கொலையாளியின் கடிதம்
அல்லது டயறிக் குறிப்பொன்று
வாக்குமூலமாக
சாட்சியமாக
காரணமாக
உண்மையை நெருங்குவதாக
படபடத்துக் கொண்டிருந்தது காற்றில்.

யாரும் அதை அறிந்திருக்கவில்லை.

தற்கொலையைப் பற்றிய ஆய்வறிக்கையை
வாசிப்பதற்கிருக்கும் ஆவலைக் கொஞ்சம்
சரிபார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

அது எவ்வளவு வெட்கக் கேடானது!

அதில் பொதிந்திருப்பது
ஒருவருடைய அந்தரங்கமல்லவா!

யாரிடமும் பகிர முடியாத ரகசிய முடிச்சை
அனுமதியின்றித் திறக்க முற்படும்
அநாகரிகத்தின் முன்னும் அநீதியின் முன்னும்
நிற்க முடியவில்லை என்னால்.

அதை
ஒரு மரணத்தை முன்னிறுத்தித்
திறக்க முற்படுவது
மரணத்துக்கும்
மரணத்துக்குத் தன்னை ஒப்புக் கொடுத்தவருக்கும்
இழைக்கப்படும் அவமதிப்பென்பேன்.

உங்கள் உள்ளாடையை
அனுமதியின்றித் திறக்கும்போதும்
நான் அங்கிருக்கேன்.

இறந்தவளை அழைத்து வரத் திராணியற்ற
ஆய்வறிக்கைக்கு
என்னதான் மதிப்பு?

நேற்று என்னிடமிருந்து நீங்கள் சென்ற பின்
வழியில்
உங்கள் இதயத்தைக் கண்டெடுத்தேன்
அதில்
நெருப்பின் சூடும் தண்ணீரின் குளுமையும்
ஒன்றாயிருந்தது.

முதலில் அதைப் பத்திரப்படுத்தி வைத்தேன்.

ரகசியத்தை அறியும் தினவின் முன்னே
எல்லா நாண்களும் விசையிழந்தன.

ஒரு திருடனின் கள்ளத்தனத்தோடு
அதை மெல்லத் திறந்தபோது
உங்கள் அன்னையின் கதகதப்பை உணர்ந்தேன்.
அருகே
தந்தையின் ஆதுரச் சொற்களும்
ரகசியக் கண்ணீருமிருந்தது.

இரண்டாவது மடிப்பைக் குலைத்தபோது
அப்படியே மென்சூட்டோடிருந்தது
அந்தரங்கமாகப் பகிர்ந்த
முத்தத்தின் தித்திப்பு.

எச்சிலின் மணம்
கொஞ்சம் கூடக் குறையவில்லை.

மூன்றாவது அடுக்கில்
எதையும் திறக்கக் கூடிய சாவியின்
கனவுச் சித்திரங்களிருந்தன.

நான்காவது அணியில்
வெல்லக் கடினமானவர்களைக் குறித்த
நித்திரையில்லாக் காலத்தின்
துயரக் காவியமிருந்தது.

ஐந்தாவது மடிப்பில்
கைவிடப்பட்ட தோழர்களின் கண்ணீரும்
வழி தவறிய போராட்டம்
குழியில் வீழ்ந்தழிந்ததைப் பற்றிய
குறிப்பேடுகளும்மிருந்தன.

ஆறாவது அடுக்கில்
இயலாமைகளின் முத்திரை பளிச்செனச் சிரித்தது.

சின்னஞ்சிறியதொரு மூலையில்
வெள்ளாட்டுக் குட்டியொன்றுடன் கலந்திருந்த
உங்கள் இளமைப் பருவத்தின் மணப்பெட்டியில்
குண்டுமணிகளும் தோட்டுப் பூக்களும் நிறைந்திருந்தன.

மன்றாட்டு விண்ணப்பங்களின் பகுதியில்
ஏராளம் பிரார்த்தனைப் பாடல்களும்
முறையீட்டுக் கடிதங்களும்
மன்றாட்டு விண்ணப்பங்களும் நிறைந்த
ஒரு பெரிய பாரக் கட்டு.

ஒவ்வொன்றையும் விரித்துப் படித்துப் படித்துக்
களைத்து விட்டேன்
கடவுளும் களைத்தேயிருப்பார்.
கடவுள் மன்னித்தாரோ இல்லையோ
எல்லோருக்காகவும் நான் இரங்கினேன்.

சத்தியத்தின் சொற்கள்
ரகசிய மன்றாட்டத்தில்தான்
ஆவேசமாக முளைக்கின்றன போலும்.

ஒரு இதயத்தின் பாரத்தை
இன்னொரு இதயத்தினால் தாங்கவே முடியாதென்று
திறக்கப்பட்ட இதயத்தை மூடமுடியாமல்
இரவெல்லாம் தவித்தேன்.

ஒரு இதயத்தைக் கண்டெடுப்பது என்பது
உண்மைகளின் முன்னே
நிர்வாணப் படுத்துவதாகும்.
நிம்மதிக் குலைவில் நம்மைக் கிழித்து
நம்முடைய ஆன்மாவில் சிலுவையை இறுக்குவதன்றி
வேறென்ன?

என்னை விதவிதமாக
வரைந்து கொண்டேயிரு
நினைவையும் கனவையும் கலந்து பாடு என
அந்தச் சிறுமியிடம்
பிடிவாதமாக அடம்பிடித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது
வெயில்.

பிரகாசமான அதன் ஒளியை
கண்கள் கூசக் கூச
எத்தனை விதமாக வரைந்துவிட்டாள்
எத்தனை எத்தனை வண்ணமாகப் பாடிவிட்டாள்.

ஆனாலும் வெயிலின் பிடிவாதம் தீரவில்லை
களைத்துச் சோர்ந்தவள்
அந்தப் பிரகாசமான ஒளியின் முன்னே
சட்டென எழுந்து
ஓடி மறைந்தாள் நிழலினுள்.

துளியில் தொடங்கி
பெருகிப் பெருகி
பெய்யத் தொடங்கியது மாமழை.

அதிலே நனைந்து
ஆடத் தொடங்கினாள் தேவதை.

ஆடி ஆடி ஆடிக் கரைந்து கொண்டிருக்கிறாள்
குட்டிச் செல்லம்.

அவளைப் பிரதிபலித்தபடி
பொங்கிப் பிரவாகித்துக்கொண்டோடுகிறது
ஆனந்தப் பெருவெள்ளம்.

ஒரு சொல்தான்
உங்களை அவ்வளவு தூரம்
அப்படிக்க கொண்டு போனது

33.

0

இன்றொரு கலவிப் பாடலைக் கேட்டேன்
நுரைகளும் குமிழியுமாக
மிதந்து வந்தது
பிரமாதமான கலவி இசை.

அதன் இசைஞன்
கண்மூடித் தியானித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அந்தத் தியானத்திலிருந்தே
பிறந்தது இந்த இசையும்
இந்தக் கலவிப் பாடலும்.

கலவியின் குழந்தையாக வந்த பாடலை
அள்ளி முத்தமிட்டேன்
அன்பே
நீயே தித்தித்தாய்.

முழு நிலவைத் தன்னுடலாகக் கொண்டவள்
மடியில் பொலிந்து ஒளிர்கிறாள்
ஒளி மலராகிறதென் மடி.
பொன்வண்டின் வண்ணத்தில்
இதோ இதோ என் பரவசத்தின் முத்துகளென
அள்ளிச் சொரிகிறாள்
தன்னை.

கைகளில் நிரம்புகிறது
தேவதாவின்
தைலம்.

நாளை உன் திருநாள் என்று
இன்றே அவள் பகிரும் மருக்கொழுந்தை
தருகிறேன் எல்லோருக்கும்.

35.

0

இப்பொழுதுதான்

ஒரு விமானம் நம் தலைக்கு மேலாகச் சென்றது
ஒரு ரயில் நம்மைக் கடந்தது
இரண்டு பறவைகள் நமக்கு முன்னே பறந்தன
ஆற்றில் நீர் சுழித்தோடிக் கொண்டிருந்தது
அதிலே நீந்திச் சென்றதொரு முதிர்ந்த இலை
நீங்கள் எதையோ சொல்ல நினைத்தீர்கள்
சொல் அழிந்தது
மின்சாரம் இடை நின்று வந்தது
எதிர்பாராத விதமாக முறிந்தது தொலைபேசி உரையாடல்
ஒரு கவிதை தோன்றி மறைந்தது
யாரோ விலகிச் சென்றார்கள்
ஒரு புதிய ஆடை அணிந்தவுடன் பழசாகத் தொடங்கியது
பகல் முடிந்து இரவு ஆரம்பமாகியது
ஏனோ அம்மாவைப் பற்றிய நினைவு வந்தது
ஒரு முத்தம் பாதியில் நின்றது
மரமொன்று அசைந்தது
நான் எங்கோ சென்று கொண்டிருந்தேன்
வேரில் ததும்பியது இலைகளின் அன்பு
பூச்சியொன்றை விழுங்கியது பல்லி
தூக்கத்தில் தடுமாறியது வண்டி
தூண்டிலை விலக்கிச் சென்றது மீன்
வழிப்போக்கனாகிக் கொண்டிருந்தார் கடவுள்
சிறைச்சாலையில் தூங்கினார் நீதிபதி
பேஸ்புக்கில் எதிரான பதிவுக்கு
Like பண்ணிக் கொண்டிருந்தீர்கள்
எங்கோ கருகி வீழ்ந்தது எரிநட்சத்திரம்
மன்னிக்கக் கோரினாள் அவள்
அலையொன்று அழித்துச் சென்றது அந்தச் சுவடுகளையும்
பொலிஸ் விசாரணை முடிந்து வந்தவரை
யாரோ சுட்டு வீழ்த்தினார்கள்

நிரம்பித்ததும்பிக் கொண்டிருந்த குவளையிலிருந்து
 பாதி முடிந்தது மது
 தெய்வமா பிசாசா என்று
 புரிந்து கொள்ளவே முடியாமல் நின்றாய் நீ
 உலர்ந்து கொண்டிருக்கும் கண்ணீரோடு
 முலையூட்டிக் கொண்டிருக்கிறது குழந்தை
 அருண்மொழி தன்னுடைய நாவலைத்
 தொடங்குவதைப் பற்றி யோசித்தாள்
 விக்கெற்றை வீழ்த்த முடியாமல் விலகிச்சென்றது பந்து
 பத்தாவது தடவையாகவும் தோற்றுப் போய் நின்றேன்

அரைகுறைக் கடவுளை வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு
 எப்போதுமே பிரச்சினைதான்.
 சமயங்களில் அவர் பாட்டுக்கு
 தேமே என்றிருந்து விடுவார்
 இருந்தாற்போல எழுந்து எங்காவது போய்
 எதையாவது செய்து
 வம்பில் மாட்டிக் கொண்டு
 உதவிக்கு நம்மையே அழைப்பார்
 கைச் செலவுக்குப் பணம் கேட்பார்
 சுருட்டையோ கஞ்சாவையோ கசிப்பையோ
 குடித்துக் கொண்டு
 எங்காவதொரு திண்ணையில் தூங்கி விடுவார்
 இரவு பகலைப்பற்றிய கவலைகளே அவருக்கில்லை
 எது கிடைக்கிறதோ அதையே
 ஏற்றுக் கொள்வதில் அவருக்கொரு சிரமமும் இருப்பதில்லை.
 எங்கோ யாருடையதோ பிரச்சினையில்
 சிக்கித் திணறுவார்
 நீங்கள் அவரைக் கையாளவும் முடியாமல்
 அவரிடம் முழுதாகப் பணியவும் முடியாமல்
 ஏற்கவும் மறுக்கவும் வழியற்ற
 ஒரு பந்தம் அவருக்கும் உங்களுக்குமிடையில்
 எரிந்து கொண்டேயிருக்கும்.
 ஆனாலும் எப்படியோ
37. எல்லாப் பாதைகளும் அவரிலே தொடங்கி
 அவரிடமே முடிந்து விடுகின்றன.

முழுமையான கடவுள்
 எதையும் பொருட்படுத்துவதில்லை
 அவர் எல்லாவற்றுக்கும் அப்பால்
 எங்கோ சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்
 நம்மால் அவரைக் கையாள முடிவதில்லை
 நம்மால் முடிவதெல்லாம்
 அவரிடம் பணியவும் விசுவாசிக்கவும்
 யாசிக்கவும் மட்டுமே.

அரைகுறைக் கடவுளுக்கும்
 முழுமையான கடவுளுக்குமிடையில்
 நிரப்பவே முடியாத ஒரு வெளி
 இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது
 அந்த வெளியில்தான்
 என்னுடைய வீட்டை நிர்மாணித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

தன்னுடைய குரலில்
பறந்து கொண்டேயிருக்கிறது குயில்.

அந்தக் குரலின் தூரமே
அதன் பயணம்
அந்தக் குரலின் இசையே
அதன் நிறம்
அந்தக் குரலின் கனவே
அதனுடைய வாழ்க்கை.

அது தன்னுடைய குரலிலேயே
தன்னைத் தீட்டிக் கொண்டிருக்கிறது
குயிலாக
காட்டின் கீர்த்தனையாக
கானகத்துத் தேவதையாக

மிக நீண்ட இரவொன்றில்
 அவள் தன்னுடைய பெயரை இலைகளால்
 எழுதிக் கொண்டிருந்தாள்
 அது மரமொன்றாக வளர்ந்து
 அவளுடைய உருவில் நின்றது.

அந்த மரமே இந்த உலகின் சாயல்
 அந்த மரம் / அவள்
 அவளுடைய குருதியின் மணம்
 அதன் பிசுபிசுப்பு
 ஈரம்
 எல்லாமாகி
 இறுதியில் இரவானாள்.

பசிய நிறத்தையும் தன் மணத்தையும் குழைத்து
 நமக்கான அன்பாக்கி விட்டுச் செல்கிறாள்
 அந்த இரவின் ஆழத்துள்ளே.

எனக்கென்று எந்த வீடுமில்லை
என்ற துக்கத்தின் மீது நிற்கிறாயா?

யாருடையதோ ஒரு புறக்கணிப்பின் நாக்கு
உன்னைத் தீண்டிக் கொண்டேயிருக்கிறது என
குலைந்து குலைந்து
தீயாகிக் கொண்டிருக்கிறாய்.

அது உன் குருதியின் சுடரல்லவா!

மேலே விரிந்துள்ள கூரையில்
ஒளிர்கின்றனவே ஆகாய விளக்குகள்.
யாரும் தொடமுடியாத அந்த விளக்குகளில்
உன் நம்பிக்கையின் ஒளி சுடர்கிறதே!

அள்ளிக் கொள் அதை.

எங்கோ கேட்கிறது ஒரு மணியோசை
உன்னை அணைக்கும் தாயின் குரலது.
அதைப் பற்றியெழுந்து நில்
அதுவே உன் அன்னையின் ஆசீர்வாதம்.

உதிர்கிறதா இப்போதுன் துக்கத்தின் மணிகள்?

அவரைப் பார்த்தபோது
வழிமாறி வந்தவரைப் போலிருந்தார்.
எல்லாவற்றையும் புதிதாகப் பார்த்தவர்
அத்தனை சுத்தமாக
இடங்களின் குறிப்பையும்
ஆட்களின் விவரங்களையும் சொன்னார்.

குளத்தங்கரையில் வடக்குப் பார்த்த வீட்டையும்
கிழக்குப் பார்த்த கோயிலையும்
கண்டதும் ஒரு நொடி
தளும்பி நின்றார்.

ஒழுங்கை முகப்பில் சிலிர்த்துப் பூக்கும் கொண்டலை
யார் கொண்டு போனது என்று கேட்டவரின்
கண்களில் குத்தி நின்றது முள்.

ஆவுடையர் வளவில்
பன்னிரண்டு வயதில்
திருடிய மாங்காயில் தேன் சுரந்ததாம்.
காட்டு வழியும்
வேட்டைத் தடங்களும்
நினைவில் புத்தம் புதிதாகவேயிருந்தன.

வடலிக்குருத்தை தின்ற பிள்ளைப் பருவத்தில்
திளைத்தார் ஒரு கணம்.

என்றாலும் ஏதோ அவரைக் குழப்பியது
அல்லது
யாரோ!

பிரியத்தின் வேர்கள் பின்னிய
நம் நட்பின் உள்ளே
ரகசியக் கத்தியை
எதற்காக வைத்திருக்கிறாய்?

தருணங்களிலெல்லாம்
உன்னை வேறாக்கி
என்னைப் புறத்தியாக்கும் நுட்பத்தினால்
தோற்கடிக்க விரும்பும்
அந்தரங்கக் களிப்பில்
சரிகிறது நட்பின் மெய்
சடைத்து வளர்கிறதே பொய்.

இதொரு அநீதியின் கருக்கென்றோ
துரோகத்தின் கொடுமுள்ளென்றோ
உணர மறுத்து
திரைகளாயிரம் அசைந்தாடும்
மண்டபத்தில்
எப்போதும் நீ சுழித்து விளையாடுவது ஏன்?

எல்லாவற்றிற்குள்ளும்
எல்லைக் கோடுகளை வைத்துப் பராமரிக்கும்
பரம்பரைச் சுவட்டில் நின்று
உன்னை மேலுயர்த்துவதும்
என்னைக் கீழிறக்கி மெல்ல
வேறாக்கி விடுவதும்
உன் அறமன்றோ.

என்னறமோ
வான்றோக்கி நிலத்தில் விரிந்த
பெரும் நீர்ப்பரப்பு.
ஊர்வன பறப்பன நீந்திக் களிப்பன
எல்லாவற்றுக்குமானது.

வேறாக்கிப் புறத்தியில் வைக்கும்
ரகசியக் கத்தியே உன் பரம்பரை ஆயுதமெனில்
அந்த ஆயுதமே
கீழ்மையின்
பதட்டத்தின்
எச்சரிக்கையின்
பெருகும் எரிச்சலின்
பாதுகாப்புக் கவசம்.

வெளியைக் காணுந்தோறும்
அஞ்சிப் பதட்டத்தில் அலைவுறும் உன்னிடம்
ஒளிந்திருக்கும் மிருகத்தைக் கண்டேன்
அதன் கண்களில் மிதக்கிறது
அநீதியின் பழி.

மாலை நடை முடிந்து
வீடு திரும்புகையில்
தெருநீளம் சிதறிக் கிடக்கும்
வைக்கோற் சிந்தலின் மீது நடக்கிறேன்.
ஏதோவொரு காலத்தின் மீது
எல்லாமே நிகழ்வதாகத் தோன்றுது.

வைக்கோலின் நிறமும் மணமும்
அதன் குழந்தைமையும் அறிந்த
இறுதி மனிதன்
இதோ
இந்தத் தெருவழியே
நடந்து
சென்றுகொண்டிருக்கிறான்.

மாட்டுச் சாணத்தின்
சிந்தலும் சிதறலும்
வைக்கோலுடன் கலந்துணர்த்தும்
மணமும் நிறமும்
ஓவியக் காட்சியும்
இதயத்தில் நிரம்புகிறது
காலச் சித்திரமாய்.

உருவழிந்து
வேற்றுருக் கொள்ளும் கிராமத்தின்
புதிய சாயலை
பாவனையை
மெருகூட்டுகின்றன
விரையும் வண்டிகள்.

அதிலே
புதிய யுகத்தின் அவசர முகங்கள்.

இந்த யுகத்தின்
இறுதி மனிதர்களில் ஒருத்தன்
ஓரமாக
மிகச் சாதுவாக
மாடுகளைச் சாய்த்துக் கொண்டு போகிறான்.

எல்லாவற்றுக்கும் இடம் விட்டு
ஒதுங்கி
மிகப் பணிவு கொண்டு
செல்லுதல்தான்
இந்தக் கடைசி யுகமனிதனின் விதியா?

எல்லாவற்றுக்கும் அப்பால்
எப்படியோ
வைக்கோல் மணத்தில் நிறைகிறது
இப்பிரபஞ்சம்.

இன்றெனக்கு நிறமொன்று கிடைத்தது
கொண்டற் பூக்களை நினைவூட்டும் மஞ்சள்.

கலைக்குப் பிரியமானதோ
வெளிர் நீல வானம்
ப்ரஸன்னாவுக்கு
அவள் தோட்டத்தில் சிறகடிக்கும்
கிளிப் பச்சை.
சுகிர்தாவுக்கு
அவள் பகிரும் அன்பின் ஒளிர்வு
தர்மிக்கு
ஒளிரும் நட்சத்திரத் தங்கம்
பிரதீக்கு
தீரா நெடுங்கனவின் நிறம்
ஜீயின் நிறமோ
ஊதா மலர்கள் குலுங்கும்
குதூகலச் சிரிப்பின் வண்ணம்.

யாரிடமும் தர முடியாத
வரத்தின் முன்னே
நிற்கும் குழந்தையானேன்.

கடவுளின் கிருபை எப்போதும்
தாறுமாறானதாகவே இருக்கிறது

எந்த நிறங்களால்
அழிந்த ஊரைத் தீட்டுவது?
ஏதொன்றும்
அதன் உயிரையும் சாயலையும் தரவில்லை
அதன் ஆன்மாவில்
ஒரு வண்ணமும் சுடரவேயில்லை.
கரம்பை மலர்களில்
எந்த நிறமும் பொருந்தாமல் மறுதலிக்கிறது.

குளங்களில் நீரின்றிப் போனதையும் விட
பெரிய துயரம்
எந்த வர்ணமும் நீரைப் பிரதிபலிக்கவில்லை என்பது.

ஆம்பலும் அல்லியும் தாமரையும்
நிறமற்றே அசைகின்றன.
ஆலாவுக்கும்
மைனாவுக்கும்
குழுட்டில் கீரைக்கும் கூட நிறமேறவில்லை.

காடுகளும்
காடுகளில் புதையுண்ட
ஒற்றையடிப் பாதையும்
ஒற்றையடிப் பாதையில்

திறந்த காடுகளும்
பொருந்தா நிறங்களில் தவிக்கின்றன.

எவ்வளவு முயன்றபோதும்
குளத்தில்
கரப்புக்குத்தும் செம்பனையும்
ஆடு மேய்க்கும் பெடியளையும்
அணில்களையும் செம்பகத்தையும்
தோட்டுப் புல்லையும்
தீண்டவில்லை ஒரு நிறமும்

நிறைந்தழிந்த சிரிப்பிலும்
நிறமெதையும் தீட்டமுடியவில்லை.

இடிந்தழிந்த கோயிலில்
சிதைந்த நிறங்களைக் கூட்டியள்ளி
இதயத்தில் நிரப்புகிறேன்.

குயிலின் கூவலில்
ஒரு நிறத்தைச் சேர்க்கலாமென்றால்
தூரிகை நழுவி
பழைய பதுங்கு குழியில் வீழ்கிறது.

அங்கே
போரின் புழுக்கள் நெளிகின்றன.
நிறங்களை விட்டுப் பெயர்ந்ததா
இயக்கச்சியும்?

படிக்கட்டின் மீது
சாய் கோணத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கும்
உன்னுடலின் முன்னே
தடுமாறி நிற்கிறான் கவி.

திறந்த வெளியில்
திறந்தபடியிருக்கும் உன்னுடலை
தாக்குவதற்கும்
தற்காத்துக் கொள்வதற்கும்
ஆயுதமும் கவசமும் அவனிடமில்லை.

"நெருங்கவும் முடியாது
 விலகவும் முடியாது
 நெருப்பும் காந்தமும் ஒன்றாகியவுடல்
 காதலில் முகிழ்ந்து
 காமத்திற் கிளர்ந்து
 பொன்னாய் ஒளிர்கிறது.."
 என்றேதோ சொல்லவெழுந்த
 நா
 சொற்களின்றித் தனிமை கொண்டு
 தத்தளிக்க
 கண்களை மூடி உச்சரித்தான்
 "நிலைகுலைதலின் முன்னே
 முலைகளை அறுத்து
 முன்னே வைத்தாள்
 சதை வேண்டுமா?
 இதோ எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்
 என்று அதையும் அரிந்து கொடுத்தாள்
 யோனியில் தீ மூட்டினாள்
 உதட்டில்
 வெண்ணெயில் கலந்து பூசினாள்
 காஞ்சிரம் பூவை
 அப்படியே என்னைச் சாயக்கிராள்
 பனங்கருக்கின் மேலே
 என் விதியோ அழிகிறது" என.

சுடர் கொண்டெரிந்தவுடலில்
 மலர்ந்த பூவை
 தேவதையை
 தெய்வத்தை
 ராட்சசியின் ரூபத்தை
 அன்பின் ஒளியை
 நேரிற் கண்டான் கவி

மீன்காரப் பெண்ணின் வயிற்றில் கட்டி என்று
மருத்துவர் சொன்னபோது
குழந்தையின் உள்ளத்தில்
தோன்றியதொரு சித்திரம்
அது மீனாகவே இருக்கும் என.

சுவர்களில் அந்தச் சித்திரத்தை
தீட்டிக் கொண்டேயிருந்தது குழந்தை.

அந்த மீன்
எப்படி வயிற்றுக்குள் நீந்தும்
என்று அதற்கு
திடீரென்றொரு கேள்வி எழு
நீந்த முடியாத மீன்
எழுப்பிய பெருந் துக்கத்தில்
விம்மத் தொடங்கியது குழந்தை.
அந்தக் கட்டியோ
கொந்தளிக்கும் அலைகளோடு
குமுறும் கடலாகியது.

ஒரு பின்மதியத்தில்
அந்தக் கட்டியை
வெட்டி அகற்றினார்கள்
சத்திர சிகிச்சையில்.

அந்த மீன் எங்கே என்று கேட்கிறது
குழந்தை

எந்த மீன் என்று கேட்ட மருத்துவரை
தூண்டிலோடு வரைந்து கொண்டிருக்கிறது
முறைத்தபடி குழந்தை.

நதிகள் பெருக்கெடுத்தோடும்
இதயத்தோடு
வரும் தோழிக்கு
என் திசைகளைத் தருகிறேன்.

வா
ஊதா மலர்களில்
குழந்தைகளை வரையும்
கலைஞனின் முன் அமர்வோம்.
செவ்விதழ்களால்
நம்மை வரைந்தளிக்கும்
கலைஞனுக்கு
முந்திரியின் நறுமணத்தைக் கொடுப்போமா?

தித்திப்பின் வழிகள்
ஆயிரமாய் விரிந்து
நமது நிலப்பரப்பு
சுடர
பருவங்களை ஊடறுத்துச் சென்றடைவோம்
அந்தரங்கத்தின் சுரங்கத்தினுள்.

மென் சிவப்புத் திரைகளின் அசைவினூடே
தெரியும்
பருவத்தின் முத்தில் தொட்டு
நம்மை நிரப்புவோம்.

தூரத்தின் எல்லையைக் கரைத்து
நம்மை ஒன்றாக்கி
மேலெழுவோம்
நிகழ்வினைகளின் பின்
ததும்பித் தேனாகும் மலர்களாக
அந்தரத்தில் மலர்ந்து
ஒளிர்வோம்.

ஊதா ஓவியன் வரையட்டும்
நம்மையும்
நமதிந்த ஆனந்தத்தின்
பேரழகையும்
தன் வியப்பையும்.

உலகத்தின் அத்தனை ரகசியங்களும் மறைந்த நொடியில்
பளிச்சென ஒளிர்ந்தன உன் கண்கள்
ரகசியம் ஆனந்தத்தின் போதை
அதுவொரு தீரா விளையாட்டு என்ற கனவு
எங்கோ ஓடிச் சென்றது?

எதை இனி மறைப்பது?

திரைகள் பறந்து மறையும்போது
ஒளிரும் உண்மைகளின் அழகைப் பார்க்கிறேன்
ரகசியமற்ற உலகில் எதுவும் புதுமையில்லை என்ற
கதைகளெல்லாம் உலர்ந்து வெளிற
உடைந்து சிதறுகிறது ரகசிய பீடம்.

அதனடியில் வடிந்தோடுவது குருதியா கண்ணீரா?

மந்திராலோசனைக் கூடம் தகர்கிறது
ரகசியக் கோப்புகளும் காப்புகளும் வெளித்து
புலனாய்வு அறிக்கைகள் அத்தனையும்
பல்லிளித்துச் சிரிக்க
தலைகளைத் தாழ்த்தி நிற்கின்றனர்
ரகசியத்தின் அதிகாரிகள்.

ரகசியமற்ற வெளி
கண்ணையும் இதயத்தையும்
கூசச் செய்யும் ஒளியோடுள்ளதாக
அவர்கள் பதற்றத்தோடு உணர்கிறார்கள்.

மூடிய சிமிழ்களில் பொத்திவைத்த
 ரகசிய அமிர்தம் வற்றியுலர்ந்தது
 மூடு மந்திரம் காய்ந்தழிந்தது
 வெட்ட வெளியில் வெளிப்பட்ட உண்மை
 நம் ராஜ்ஜியத்தின் கையறு நிலையைச்
 சொல்லிச் சிரிக்க
 கழிவிரக்கச் சேற்றில் முளைத்த
 யதார்த்தத்தின் முன்னே
 நின்றமுதோம்

உன்னுடைய செல்வங்களை
காதலினால் ஒருவன் களவாடினான்
அன்பினால் ஒருத்தி
அள்ளிச் சென்றாள்
தந்திரங்களால்
அழியும் செல்வத்தையிட்டு
நமக்கென்ன கலக்கம் என்றபடி
எந்தப் பதற்றமுமின்றி
நீரூற்றுகிறாய் செடிகளுக்கு.

செடிகள்
பூக்கின்றன
காய்க்கின்றன
கனிகின்றன.

இனிப்பும் வாசமும் பெருக
வந்தமர்கின்றன தேனீக்களும் கிளிகளும்.

பெருகும் செல்வத்துக்குப்
பங்காளிகள் அதிகம்தான்.

அது ஒரு தீராப் பழியென்பதும்
 அது ஒரு கொலை வெறி என்பதும்
 அது ஒரு பெரிய சதி என்பதும்
 அது ஒரு கொடிய பொறி என்பதும்
 ஏன் தெரியாமல் போனது அப்பொழுது?
 என்றறிந்த போது

துண்டிக்கப்பட்ட வால் மட்டும்
 துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

51.

0

கடைத்தெருவில் அவசரமாகச் செல்லும்
குட்டிப்பெண்ணைத் தொடர்ந்து போகிறது நாயொன்று
அவள் அதற்கு
பிஸ்கற்றையும்
தனக்கு இரண்டு புத்தகங்களையும்
ஒரு பொம்மையையும் வாங்கினாள்.
எல்லாவற்றையும் அவளே சுமந்து கொண்டு
திரும்பிப் போகிறாள்.
உனக்கெதற்கு இத்தனை சிரமம்
என்னிடம் ஒன்றையாவது தா
பக்குவமாக அதைக் கொண்டு வருகிறேன்
என்று கெஞ்சிக் கொண்டு
பின்னால் ஓடுகிறது அது.

வழியில் ஒரு முதிய ஆள்
எதையாவது தா என்று யாசிக்கிறார்
அவள் பொம்மையைக் கொடுக்கிறாள்
அந்த ஆளோ பிஸ்கற்றைத் தா என்கிறார்
அவள் நாயைப் பார்க்கிறாள்
நாயோ அவளுடைய கையிலிருந்து
பொம்மையை கவ்விக் கொண்டோடுகிறது
அவள், அந்த ஆளின் கைகளில்
பிஸ்கற்றை வைத்துவிட்டுப் போகிறாள்.

அருகே ஒரு மலர்
எல்லாத் திசைகளுக்குமாக
தன் சிறகுகளை விரிக்கிறது.

மௌனத்தின் மீது வேறொருவன்
கருணாகரன்

வேண்டாம்,
உன்னுடைய இந்தக் காலத்தைக் கொண்டு போ.

தயவு செய்து என்னுடைய காலத்தைத் தா
அதிலே நான் ஒரு சிறிய
காகிதக் கப்பலையேனும் செய்வேன்.

53.

0

13811 CC

இரவின் வெக்கையில்
அவியும் கனவின் அருகிலிருக்கிறேன்.

உள்ளே
கையசைக்கிறதொரு நீர்க்கட்டி.

தொட்டுவிட நீளும்
என் கைகளைக் கண்டு
உயிர்த்துப் பறக்கிறதொரு கூட்டம் சிட்டுகள்.

வெக்கை இரவு
நீராகிக் கரைந்து கொண்டேயிருக்கிறது

54.

0

தன்னிடம் இருப்பதெல்லாம்
வானில் தோன்றாத ஒரு நட்சத்திரம்
வான்வெளியில் பறக்காத ஒரு பறவை
காட்டில் பூக்காத ஒரு மலர்
கடலில் நீந்தாத ஒரு மீன்
காற்றில் எழாத ஒரு மணம்
நினைவில் வராத ஒரு பெயர்
கனவில் தெரியாத ஒரு முகம்
வழியில் நிகழாத ஒரு சம்பவம்
பாதியில் விலகும் ஒரு அன்பின்நிழல்
மண்ணில் விளையாத ஒரு நெல்மணி
மரத்தில் பழுக்காத ஒரு கனி
கோயிலில் நிலைபெறாத ஒரு தெய்வம்
ஒளியில் மிளிராத ஒரு வைரம்
அன்பில் தெளியாத ஒரு காதல்
கண்களில் திரளாத ஒரு நீர்த்துளி
என்றவள் சொன்னபோது

உங்களின் பாதி எடை குறைந்தது

அப்பொழுது

எல்லாச் சொற்களும்

உங்களைக் கை விட்டன

என் புத்தியின் பேதமையினால்
கைவிடப்பட்டவனாகியிருக்கிறேன்
என்புத்தியின் துரோகத்தினால்
கொலைவிளிம்பில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறேன்
அவமதிப்புகளின் முன்னே பரிகசிக்கப்பட்டிருக்கிறேன்
என் புத்தியின் சறுக்கல்களினால்
அங்குமிங்குமாக அலைக்கழிக்கப்பட்டிருக்கிறேன்
என் புத்தியின் மயக்கத்தினால்
தெளிவற்ற நிறங்களின் பின்னும் முகங்களின் முன்னும்
தடுமாறியிருக்கிறேன்
என் புத்தியின் குழப்படியினால்
வம்புகளில் சிக்கிச் சிதைக்கப்பட்டிருக்கிறேன்
என் புத்தியின் சூதினால்
களங்களில் தோற்கடிக்கப்பட்டிருக்கிறேன்
என் புத்தியின் தயக்கத்தினால்
நூற்றாண்டுகளை இழந்திருக்கிறேன்
இத்தனைக்குள்ளும்
என் புத்தியின் கருணையினால்
அற்புதங்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன
அங்கங்கே தப்பிப் பிழைத்திருக்கிறேன்

ஒரு காட்டுச் செடியாக.

சிலபோது

எனக்கும் வாய்த்திருக்கிறது

அலாவுதீனின் அற்புத விளக்கிலான

புத்தியொன்று.

முன்னொருபோது

உன் காலடியில்

நீராகிக் கரைந்த

இந்தப் பாதையே

உன்னெதிரில்

நெருப்பாகி எரிகிறது.

எப்படி

செல்வது அப்பால்?

எங்கெங்கோ சென்று
யார் யாருடனோவெல்லாம்
இன்பம் துய்த்து
இடையில்
ஏதோ நினைப்பில்
அவன் வருவதும் போவதும்..

வரும்போதெல்லாம்
பிள்ளைகளை அழைத்து
கொஞ்சி
மிட்டாய்களைத் தருவதற்குப் பதிலாக
அவர்களின் தலையிலும் மனசிலும்
நியாயப்படுத்தலின் பாரங்களை
இறக்கி வைத்து விட்டு
பரிதாபியாய்
பெருக்கெடுத்த காமத்தோடு
தன்னிடம்
நெருங்கியவனின் நாடகத்தைக் கண்டு
அருவருத்தவள்
பொறுத்தலின் எல்லை
இனிப் போதுமென்று எண்ணியபோது
முலைகளில் தீ கனன்றது
உதடுகள் நெருப்புத் துண்டங்களாயின
இதயத்தில் தீ மூண்டது
யோனி தீக்குளியாயிற்று.

நெருப்பாகிச் சுடர்ந்தாள்
தேவதை.

ஆயிரமாயிரம் கைகள் தொழ
ஒரு தெய்வம் தோன்றியது
நம் முன்னே

வானத்துக்கு தன் நடனத்தைக் காண்பிக்கும் மரம்
பூமிக்கு தன் இதயத்தைக் கொடுக்கிறது

காற்றிடம் தன்னை அளித்துக் களித்து
மழையில் சிலிர்த்துக் கூத்தாடி
வெயிலில் தன்னை உலர்த்தி
பறவைகளோடு கூடிப் பேசி
இந்தப் பூமியை இளமையாக்குகிறது

தனக்குரிய மலரைத் தானே
பூத்துச் சூடி
தனக்கான நிழலைத் தானே நெய்து
வருவோரையும் போவோரையும்
ஏற்றுச் சினேகித்து
விரிந்து நிற்கிறது வெளியில்.

வானமும் பூமியும்
உறங்குகின்றன அதில்.

உங்களுடைய சரீரத்திலான அப்பத்திலிருந்து
இந்தப் பகலைக் கண்டெடுத்தேன் தேவனே!

இந்தப் பகலிலிருந்து
களைத்த மனிதர்களின் வியர்வையை
அந்த வியர்வையிலிருந்து
நிறைந்து நிரம்பிய அன்பை
அந்த அன்பிலிருந்து
தன்னுடைய கண்களை இழந்த பெண்ணை
அந்தப் பெண்ணிடமிருந்து பிரகாசமான ஒளியை
அந்த ஒளியிலிருந்து
இந்தப் பூமியின் அற்புத நிறங்களை
இந்த நிறங்களிலிருந்து
நம் ஒவ்வொருவரின் கருணையையும் குரோதத்தையும்
கருணையிடமிருந்தும் குரோதத்திடமிருந்தும்
பிரிந்தும் கலந்தும் செல்லும்
நதியை
அந்த நதியின் மீது மலர்ந்த திவ்விய மலரை
அந்தத் திவ்விய மலரிலிருந்து
பேரருள் மிக்க ஞானத்தை
அந்த ஞானத்திலிருந்து விளையும்
சின்னஞ் சிறிய வாழ்வை
அந்த வாழ்விலிருந்து கைவிடப்பட்ட என்னை
கைவிடப்பட்ட என்னிலிருந்து
தேவனே,
உம்முடைய சரீரத்தினாலான அப்பத்தை...

அங்கிருந்துதான்
குயில் பாடுகிறதா மரத்தின் கீதத்தை?

மரம் இசைக்கிறதா
குயிலின் பாடலை?

எங்கே என் குயில்?

61.

0

அலாவுதீனின் அற்புத விளக்கு
உடைந்து நொருங்க
அடுத்த கணத்தில்
ஒரு பேரற்புதம்
நிகழக் காத்துளது

ஒரேயொரு நொடியில்
சுவரிலிருக்கும் பூச்சியை
வேட்டையாட முனையும் பல்லி

தப்பிப் பறந்து விடக்கூடும் பூச்சி

தவறிக் கீழே விழலாம் பல்லி

நீங்கள் இந்தச் சூழலை மாற்றி விடுவீர்கள்

பல்லி / பூச்சி / நீங்கள் / அந்தச் சூழலும் கணமும்
எல்லாவற்றோடும் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது
ஆடிக் கொண்டிருக்கும் நூலிழை ஒன்று.

மௌனத்தின் மீது நடந்து செல்கிறது பூனை.

எதிரே ஒரு சிறிய அணில்.

இரண்டுக்குமிடையில்

ஒரு கணம்

மிகப் பிரமாண்டமாகத் திரள்கிறது பேரமைதி

63.

0

இன்று கண்டெடுத்தேன்
என்னுடைய அற்புத விளக்கை

அதிலே
ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தாய் உலகா

பகல் இரவாகியது
இரவு பகலாகியது

நான் நீயாக
நீ நானாக

எரிந்து கொண்டிருக்கிறோம்
அற்புத விளக்கில்

இந்தப் புல்லாங்குழலிருந்து
வடிந்து கொண்டிருப்பது
தேன்தானா!

மயிற்பீலி
இசையை உண்கிறதா
தேனைக் குடிக்கிறதா?

இரண்டுக்கும் அருகில்
கடவுளும் நீயும் நானும்

வெண் பூவொன்று மலர்கிறது
தேனோடு
மலரும் இசையோடு

இன்றைய பகல்
காட்டுத்தீயில் பொசுங்கிற்று.

நேற்றைய காட்டில்
தாவிச்சென்ற அணிலை
சாம்பலில் தேடும் கண்களில்
நீரா
நெருப்பா?

நேற்றிருந்த காட்டில்
சிலிர்த்துக் கிடந்த காற்று
இன்று
நெருப்பிலே வெந்த பின்
சாம்பலை அள்ளித் தன்னுடலில்
பூசிக் கொண்டோடுகிறது
பைத்தியம் பிடித்து.

கருகிய நாளின் மிச்சத்தை
இந்த இரவு முழுதும் கொண்டலைகிறேன்

எந்த வாசல்களிலும் இல்லாமற் போனதா
தெரிந்த ஒரு முகம்
போகவும் வரவுமான ஒரு கணம்
சின்னதாக ஒரு காரணம்
அழகியதொரு தோரணம்
சின்னஞ்சிறிய ஒரு மலர்
என்ற தவிப்போடு
அலைகின்றவனை அழைக்கிறது
தொலைவில் ஒரு வாசல்

தொலைவாசலில்
மென்னொளி வீசும் சின்னஞ்சிறிய சுடர்
கையசைத்து
வா என்றழைக்கிறது அவனை.

அதிகாலையில் நீங்கள்
விடைபெற்றுச் சென்றபின்
உண்டான வெற்றிடத்தில்
எதை இட்டு நிரப்புவது?

அந்த வெற்றிடத்தை
மிகச் சூட்சுமாக உருவாக்கிச் சென்ற
நுட்பத்தையும்
ரகசியத்தின் புதிர்ப்பாதையையும்
கண்டு வியக்கிறேன்.

உங்களாலன்றி
யாராலும் அதில் நிரம்பவியலாத
விதியின் மேல்
அன்பின் முத்தை வைக்கிறேன்.

கூடுமான வரை
அது பொலிந்து நிரம்பட்டும்.

உங்களுக்கு எந்தத் திசையைத் தருவது
எனக்கு எதை வைத்துக்கொள்வது
என்று கேட்டுக் கொண்டே தொடங்கிய
மலைப் பயணத்தில்
ஒரு நூற்றாண்டு கழிகிறது.

இன்னும் நமக்கிடையில்
எந்தத்திசையும் சித்திக்கவில்லை.

அடுத்த நூற்றாண்டில்
யாருக்கான திசை
யாருடைய கையிலோ?

ஒரு பூ
எப்பொழுது தன்னிலையிழக்கிறது
எப்பொழுது தன்னிலையடைகிறது
என்றறியத் தவிக்கும்
செடிக்குத் தெரியாமலே.

ஒரு போதில்
பூ
தன்னை மெல்ல விடுவித்துக் கொள்கிறது
செடியிலிருந்தும்.

செடியோ
சலியாமல்
இன்னொரு பூவில்
அதை அறியத் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

70.

0

இன்றும் யாரும் வரவில்லை
அனலாகச் சடுகிறது உடல்
உடலின் மீது
தாகம்
ஒரு பொற் கூரையை விரிக்கிறது.

நாய்களின் ஊழையொலி சுழன்றெழு
ஈசல்கள் பறந்து குவிகின்றன.
தெருநீளம் சாத்தப்பட்ட கதவுகளில்
கனத்த அமைதி.
இடையில் நினைவுகள் குலைந்து
அறுந்து காணாமற் போய்விட்டன.

தூரத்தே தெரியும் நிழலசைவு
யாராயிருக்கலாம்
எதுவாயிருக்கலாம்?
இன்னும் கொஞ்ச தூரம் சென்றால்
சென்று சேர்ந்து விடலாம்
என்பதற்கிடையில்
காலடியில் உருண்டு கொண்டேயிருக்கிறது பந்து.

காலத்தின் மீது
அது
உருண்டு உருண்டு
பருவங்களில் துள்ளி விளையாடி
துளியாகிக் கரைந்து போக
தவித்து
வெளி நீளும் கையில்
குவிகிறது அனலாகக் கொதிக்கும்
ஏதென்றறியாத் தாகம்

அன்றிரவு நீங்கள்
கண்ணீராகிக் கொண்டிருந்தீர்கள்.

விதி இப்படித்தான்
தன்பாட்டில்
எதையோ செய்து கொண்டிருக்கிறது

ஒன்று தெருநாய் எனவும்
ஒன்று வீட்டு நாய் எனவும்
ஆக்கிப் பார்க்கிறது

விளையாட்டாகவோ வேடிக்கையாகவோ
நம்மை வெவ்வேறிடங்களில்
வெவ்வேறாக இடம் மாற்றி வைத்ததைப்போல.

திடீரென ஒருநாள்
எல்லாப் பாதைகளும் காலடியில் முடிந்தன
எதைத் தொடரவும்
எதை விட்டுச் செல்லவும்
ஒரு சுவடும்
முன்னுமில்லைப் பின்னுமில்லை.

வெளியில்
உருகும் வெண் திரையாகி
காற்றில் மிளிர்ந்து கரைந்தான்.

கரைந்த பின் ஏதுதான் மிஞ்சும்?

உன் கையிலே அமிர்தமுண்டென்று சொல்லும் கிளியை
முத்தமிடுகிறேன்

74.

0

உன் நாவில் தேன் பொலிகிறது
எனும் குயிலை மடியில் வைக்கிறேன்.

75.

0

அதெப்படி வரலாறு நெடுகவும்
முட்டாள்கள் இருந்து கொண்டேயிருக்கிறார்கள் அப்பா?

வரலாறு முட்டாள்களால்தானே
கோணல் மாணலாகியிருக்கிறது மகனே!

அதனால்தானே
இத்தனை களைப்பிலும்
எப்போதும் நாம்
அதைச் சீராக்க வேண்டியிருக்கிறது.

வரலாற்றில் நாம்
எப்படியிருக்கிறோம் அப்பா?

வரலாற்றில் நாம் எப்போதும்
முட்டாள்களாகவே இருக்கிறோம் மகனே!

வரலாறு எப்படியிருக்கிறது அப்பா?

அது எப்போதும்
முட்டாள்தனமாக இருக்கிறது மகனே!

நரகத்தின் வாசலை பூச்சூடி அலங்கரிக்கத் துணிந்தவள்
தன்னை வெகுமதியாக்கித் தருகிறாள் யாவருக்கும்.
எத்தனை வண்ண ஜாலங்கள்
எத்தனை எத்தனை இசைக் கோலங்கள்
எத்தனை ஸர்ப்பச் சிருங்காரங்கள்
எல்லாவற்றையும் சேர்த்து
அவள் தந்தது பேரின்பம்
அளித்ததோ பெருங்கொடை
அதைப் பெறும் யாவரும்
தீராக்கடனாளிகள்.

தீராக்கடனாளிகளுக்கு ஏது
சொர்க்க வாசல்?

அவளுடைய அந்தரங்கத்தில்
குழந்தைகளுக்கான முத்தமும்
முதியோருக்கான முத்தமும்
தனித்தனியாகப் பத்திரப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

உனக்கும் எனக்குமான
முத்தத்தைத் தந்துவிட்டாள்.

முன்பு அவள் எரியும் நெருப்பு
இப்போதவள் தணிந்த சுடர்.

ஒரு தெய்வம்
ஒளி கொண்டது
என் முன்னே.

ஒரு கணக்கைக் கூட
சரியாகச் செய்ய முடியாதவனின் வீடு
எப்போதும் மழையில் ஒழுகிக் கொண்டேயிருக்கிறது.

கணக்குக்கும் வீட்டுக்கும்
ஏதோ ஒரு ரகசிய உறவிருப்பதாக
ஒருநாள் தோன்றியது அவனுக்கு.

ஒழுகும் வீடும்
பிழைத்த கணக்கும்
ஒன்று போலாகி நின்றன எதிரில்.

அந்த உறவைப் பற்றி அறியும் வழியை
தேடிக் கொண்டிருந்த போதுதான்
அவன் பறவைக் கூடொன்றையும்
பாம்புப் புற்றையும் கண்டான்.

இரண்டுக்குமிடையில் ஏதோ ஒரு
தொடுப்பும் அறுப்பும் இருப்பது போலப்பட்டது
அது என்னவென்று புரியவில்லை அவனுக்கு.

வீடாகி நிற்கும் கூட்டையும்
வீடாகவே வாழும் புற்றையும்
மழையும் வெயிலும்
தீண்டிக் குலைக்க முடியாதிருக்கும் மர்மம்
குழப்பியது அவனை.

தானே ஒரு வீடாக மாறும் வழியென்ன
என்று குழம்பி நின்றவனை
மழை கரைத்தது.

கணக்குப் பிழைத்தவனை
மழை இப்படித்தான் கரைத்து முடித்தது
என்றார் ஆசிரியர்.

எனக்கு இன்னொரு கணக்கும்
பிழைத்தது.

துறைமுகத்தின் விளிம்பில்
மோதிக் கொண்டிருக்கும் அலைகள்.
மேற்கட்டிலே
யாரோ விட்டுச் சென்ற ஏதோ ஒரு பொருள்.
அதற்குச் சற்று அருகில்
ஒரு கறுப்பு நாய்.
விளிம்பினோரம் நடந்து செல்லும் பயணியோ
பணியாளோ யாரோ ஒருவர்.
ஓரத்தில் ஒளிரும் மின்விளக்கு
அதிலிருந்து கரையும் ஒற்றைக் காகம்.
தொலைவில் பயணக் களைப்பாறும் கப்பலொன்று
நான்.

யாருக்கு யார்?
எதற்கு எது?

எவ்வளவு நேரம் இந்த நிலை?

பிறகு
இன்னொரு காட்சி
இதே துறைமுகத்தில்.

பிறகு
இன்னொன்று

பிறகு
பிறகு?

நாய்க்குட்டியுடன் விளையாடும் குழந்தையும்
குழந்தையுடன் விளையாடும் நாய்க்குட்டியும்
தங்கள் குழந்தைப் பருவத்தில்
கடவுளின் பரிசை
சமமாகப் பகிர்ந்து கொண்டனர்.

பிறகெப்படி முதுவேனிற் காலத்தில்
கடவுளின் பரிசு
வினோதமாக மாறுகின்றதென
நாய்க்குட்டிக்கு விளங்கவேயில்லை.

எல்லைகள் வேறாகி
நடுவே ஒரு பிரிகோடு
நூதனமாக நுழைந்து கொள்ள
அந்தக் கோட்டுக்கு
அப்பால் ஒரு உலகம்
இப்பால் ஒரு உலகம்
என எழுந்த இரண்டு உலகங்களுக்கிடையில்
அப்பாலும் இப்பாலுமாக
இருவரும் இருக்கும்
பருவத்தின் விளையாட்டை
படுத்திருந்தே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது
அது.

கடவுளின் வஞ்சனையை
புரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை
அதனால்

இரத்தத்தை உறைய வைக்கும்
ரகசியமொன்று
இன்றிரவு உங்களுக்குத் தெரியவரும்

அந்த ரகசியத்தின் குறுக்கும் மறுக்கும்
நீங்கள் சென்று கொண்டிருப்பீர்கள்
ஒளிந்து கொள்வதற்கு
ஒரு மறைவிடம் கூட இருக்காது

சூழும் பதட்டத்தின் வியர்வை
உங்களைப் பரிகசிக்கும்போது
உங்கள் முகம் தத்தளித்துத் தவிக்கும்.
ஆனாலும்
அதை மறைப்பதற்கு
ரகசியத்திடம்
ரகசியமாகக் கெஞ்சுவீர்கள்.

அதுவோ உங்களை விலகிச் செல்லும்

வேதனைக்கும் மகிழ்ச்சிக்குமிடையில்
உங்களின் உடல்

கிடத்தப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு
மகிழ்ச்சிக்கும் வேதனைக்குமிடையில்
அலைந்து கொண்டிருப்பீர்கள்.

மாபெரும் கனவொன்று அவிழ்ந்து
உங்களின் காலடியிலே தீப்பற்றும்

மற்றவரின் மலவாசலில்
எப்போதும் மூக்கை வைத்திருக்கும்
தினவெடுத்த உங்களின் ரகசியமறியும் தாகத்தில்
உங்கள் உறைந்த இரத்தமும் எரியும்.

அப்பொழுது
மகிழ்ச்சிக்கும் வேதனைக்குமிடையில்
அலைந்து கொண்டிருக்கும்
சருகொன்று.

இந்த இரவை
தாறுமாறாகக் கிழிக்கிறேன்
இதிலிருந்து
பாதுகாப்பாக வெளியேறி விடுங்கள்

இதைத் துண்டு துண்டாக வெட்டி
ஐஸ் பெட்டியில் வைக்கப் போகிறேன்
இதனுடைய கண்களை
நான் கூர்ந்து பார்க்க வேண்டும்
எத்தனை இரவுகள்
தூக்கமற்ற என்னை
இது உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்திருக்கும்
அச்சமூட்டியிருக்கும்!

பாருங்கள்
இப்போது கூட
நழுவி நழுவி
என்னிடமிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள முயற்சிப்பதை.

இதற்குள்ளும் அது
என்னை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கிறது
என்னுடல் வியர்த்து
கண்கள் சொருக
இரவின் மடியில் சாய்கிறேன்

தூக்கத்தைப் பறித்து எங்கோ
மறைத்து வைத்துக் கொண்டு
என்னிடம் வித்தை காட்டுகிறது
குருதியொழுக ஒழுக
இதைக் கிழித்தெறிகிறேன்.

எதிரே உள்ள இருக்கைக்கு
யார் வரக்கூடும் என்று
எதிர்பார்த்திருப்பவளிடம்
சென்று சேர்ந்தபோது
அவள் தனித்து
வேறொரு புகையிரதத்தில்
பயணிக்கத் தொடங்கினாள்
சட்டென
எங்கோ ஓர் நிறுத்தத்தில் இறங்க
நினைத்தவள்
அது எதற்காக என்று எண்ணிக் கொண்டு
ஓடும் புகையிரத்திலிருந்து
குதித்து
எல்லோரையும் தன்மீது இழுத்தாள்.

நான் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தேன்
பின்தொடர முடியாத
இடங்களை நோக்கித் தாவிக் கொண்டேயிருந்தவள்
சட்டெனத் திரும்பி
ஒரு மெல்லிய சிரிப்பில்
ஆயிரம் மலர்களாலான பூங்கொத்தைத் தந்து விட்டுச்
சட்டென எங்கோ சென்றாள் மறுபடியும்.

அதைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டு நிமிர்
அவள் ஒரு நெரிசலான நகரத்தின் மத்தியில்
சென்று மறைந்தாள்.

பிறகு

ஒரு குறுகலான வழியில் நடந்து
கடற்கரைக்குச் சென்றாள்.

விரைந்து கொண்டேயிருக்கும் புகையிரதத்தின்
எதிர் இருக்கையில் இருந்த பெண்ணின்
இந்த விசித்திரப் பாதைகளைக் குறித்து
எப்போதாவது ஒரு நாள் இப்படித்தான்
எதையாவது எழுதி
அவளுடைய இருக்கையிலோ
எதிர் இருக்கையிலோ
வைத்து விட்டு இறங்கிச் செல்வான் அவன் என்று
இறங்கிச் செல்லும்போது தோன்றியது

அவள் இப்போது ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருந்தாள்.

ஒரு பாடலின் மீதமர்ந்து
யாரோ செல்கிறார்கள்
எதுவோ அவர்களைப் பின்தொடர
எழுகிறது கனிகளின் வாசம்
எங்கிருந்து வருகிறது
இந்த மகரந்தத் தூவல் என்று தெரியவில்லை
நீலம் பச்சை மஞ்சள் ஊதா
பொன்வண்ணம் சிவப்பு என
மாறிக் கொண்டிருக்கும்
வெளியைப் பார்க்கையில்
நினைவாக எழுந்து வருகிறாய்
நீ.

"வானவில்லே!"
என்று கூவுகிறேன்
எதிரொலிக்கும் அந்தக் கூவலில் பிறக்கும்
பாடலின் மீதமர்ந்து
யாரோ செல்கிறார்கள்.

அது நீதானா?

நீரின் மேலும்

அடியாழத்திலும்

மாறி மாறி

அலைந்து கொண்டிருக்கும் கனவு

யாருடையது?

அதைத் தொடுவதற்கு

நீளும்

என் கைகளை விலகிச் சென்று

அடியாழத்தில் மறைகிறது.

சற்றைக்குள்

மீண்டும் அது

நீரின் மேல் மிதக்க

மீண்டும் தொட முயல்கிறேன்.

அதுவோ

விலகிச் சுழித்து

நீரின் அடியாழத்தில் புதைகிறது.

மீண்டும்

மிதத்தல்

மீண்டும் தொட முயல

மீண்டும் அது விலகிச் சுழித்து...

தீரா விளையாட்டில் களிக்கும்

யார் நீ?

ஒரு வெயில் நாளை
அறுத்து
உப்பிட்டுக் காய வைக்கும் சிறுமியைக் கண்டதும்
துள்ளிக் கொண்டோடுகிறது
அவளுடைய நாய்.

அவள் தன்பாட்டில் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டேயிருக்கிறாள்
அந்தக் கதையை அந்த நாய்
வலு சுவாரசியமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது
அப்படி ஆயிரம் கதைகள் அவளிடமிருக்கக் கூடும்
அதையெல்லாம் கேட்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்ற
நாய்
அவளுக்கு இனியதொரு முத்தத்தைக் கொடுத்தது.
பிறகிருவருமாக
ஒரு மரநிழலில்
சிறிய தூக்கம் போட்டனர்.

அவளின் கனவுகளில் நாயும்
நாயின் கனவில் அவளும் நிறைந்திருந்தனர்.

தூக்கம் கலைந்து எழுந்த பின்
"உப்பிட்டுக் காய வைக்கப்பட்ட வெயில் நாள்
நன்றாக உலர்ந்து விட்டது"
என்று சொல்லிக் கொண்டு
அதை எடுத்துச் சென்றாள்
அந்தச் சிறுமி.

அப்பொழுது அவள் வளர்ந்திருந்தாள்
உங்களைப் போலவே.

அந்த நாயோ இரவில் நுழைந்தது.

முருங்கைப் பூக்கள் உதிர்ந்து காற்றில் பறக்கும்
இந்தக் கோடை காலக் காலையில்
முடிக்காத கவிதையைக் கிழித்தெறிகிறேன்
எதற்காகக் கவிதை?
யாருக்காகப் பாடல்?
எதற்குத் தோத்திரமும் பிரார்த்தனையும்?

உயிரில் மூண்டெரிகிற அக்கவிதையில்
காணாமலாக்கப்பட்ட மகள்
என்னை அமைதிப்படுத்த
விம்மலை அடக்கிக் கொண்டு சிரிக்கிறாள்.
அதை மீறித் துயரத்தின் நிழல்
நெடுமரங்களாக அசைந்தாடுகிறது எங்கும்.

அவளுக்கென ஆக்கப்பட்ட சோறு
இதோ உலர்ந்த பருக்கைகளாகி
முற்றமெங்கும் சிதறுகிறது
அப்படியே அது உலகம் முழுவதும் பரவுகிறது
"சோற்றுப் பருக்கைகளால்
உலகம் முழுவதையும் மூடிச் செல்கிறாய்" என்று
ஏதொவொரு சட்டத்தினால் கைது செய்யப்படலாம் நான்.

தேடிக் கண்டடைய முடியாத மகளின் பசிக்கு
வேறெப்படி நான்
இந்தச் சோற்றை ஊட்ட முடியும்?

முற்றத்தில்
அதைக் கொத்திச் செல்லும்
காக்கை, குருவிகளிடம் கேட்கிறேன்
"காக்கை, குருவியெல்லாம் எங்கள் ஜாதி..." என்றும்மைப்
பாடித் திரிந்த இனிய தோழியல்லவோ அவள்!
அவளிடம்
இந்தச் சோற்றுப் பருக்கைகளைச் சேர்த்து விடுங்கள்
அல்லது
அவளின் நிமித்தமான
பிதுர்க்கடனாக இதை ஏற்றுக் கொள்க" என்று.

இதோ அவள் முற்றத்தில் நடட மாமரம் பழுத்துச் சொரிகிறது
அந்தப் பழங்களின் வாசனை
அவளைத் தேடியலைகிறது.
தாங்க முடியாத அவளின் நினைவுகளோடு
அந்தப் பழங்களை
மரத்தின் அடியில் புதைக்கிறேன்.
இதயத்திலிருந்து பீறிட்டெழும் துயரத்தைப்போல
பழங்களின் வாசனை கிளர்ந்து கிளர்ந்து மேலெழுகிறது
அதுதான் உன்னுடைய வாசனை மகளே
அதை எங்கே நான் புதைப்பேன்?
அந்த வாசனை
பழங்களைப் போல இனிப்பதேயில்லை.

"அம்மா" என்றொரு சொல்
அல்லது
"நான் இங்கிருக்கிறேன்" என்றொரு வார்த்தை
சொல்!
நீண்டெரியும் எனதிந்தத் தூக்கமற்ற நாட்களும்
பசியும் தாகமும்
அலைவும் முடிவுற்று விடுமப்போது.

ஏனிந்தக் கனத்த மெளனம்
ஏளனமா? புறக்கணிப்பா? இயலாமையா?

இந்தக் காலம் உனக்காகவும் இல்லை
எனக்காகவும் இல்லாமலாயிற்றுக் கண்ணே!
அது நம்மை விட்டுச் சென்று விட்டதடி
நம்மைக் கொல்லாமற் கொன்று விட்டதடி...

காட்டு முயலொன்று
என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது.

நன்றாக உற்றுப் பார்க்கிறேன்
அதன் கண்கள் என்னைப் பார்க்கிறதா
இந்த இரவைப் பார்க்கின்றனவா என.

சற்றைக்குள்
துள்ளியோடி
இரவுக்குள் மறைந்தது முயல்.

அதனுடைய கண்கள் மட்டும்
பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கின்றன
இரவுக்கும் எனக்குமிடையிலிருக்கும்
காலகாலத்தை.

ஒரு யானை

தன்னை யானை என்று அழைக்கும் வரை
காத்திருப்பதில்லை
அப்படி எதிர்பார்ப்பதுமில்லை.

அதை நீங்கள் யானை என்று அழைக்காத போது
அது யானையாக இன்றி
வேறொன்றாக மாறி விடுமா என்ன?

மலையைச் சில போது
யானையாகக் காண்பதும்
யானையைச் சிலபோது
மலையாக உணர்வதும் குறித்து
மலைக்கோ யானைக்கோ ஆட்சேபனைகளுமில்லை.

யானைமலை பற்றி
எழுதப்பட்ட - எழுதப்படும் - எழுதப்படவுள்ள
குறிப்புகளுக்கும் இதற்கும்
எந்தத் தொடர்புகளுமில்லை.

மேலும் யானைக்கோ
மலைக்கோ எந்தச் சம்மந்தமும் கிடையாது.

எப்போதும் சிரித்துக் களிக்கும் நாய்களிரண்டையும்
கொஞ்சிக் களிக்கும் அனஞ்ஞாவை
காலையில் ஒரு நாய் கடித்து
விரோதியாகியது.

சின்னக்குழந்தையின் உலகத்துக்குள்
விளையாடும் நாய்களிலொன்று
எப்படி ஒரு கணத்தில் இப்படி
எதிராகிற்றென்று புரியவில்லை அனஞ்ஞாவுக்கும்
அவள் அம்மாவுக்கும்.

கடித்த நாயின்மீது அன்று முழுவதும்
ஒரே புகார்
ஆஸ்பத்திரியில் கூட அதைப் பற்றி
ஏகப்பட்ட விசாரணைகள்
தொடர்ந்து அதைக் கண்காணிக்கும்படி
அறிவுறுத்தல்.

யாரும்
நாயிடம் எதைப்பற்றியும் கேட்கவில்லை
கட்டுப்போட்டுக் கொண்டு வந்த அனஞ்ஞாவை
ஓடி வந்து கொஞ்சிய நாயைக்
கொஞ்சினாள் குழந்தை.

ஓடிச் சென்று
நாயைத் துரத்தி
குழந்தையைத் தூக்கி
விலகிச் செல்கிறாள் அம்மா.

அதனிடமே தன்னை விட்டு விடும்படி
தன்னுடைய பூங்கைகளை நீட்டி
அழுகிறாள் அனஞ்ஞா.
குழந்தையின் அழகுரல் கேட்டுப் பதறுகின்றன
நாய்களிரண்டும்.

கனிகளும் பூக்களுமாக விளைகிறது
அன்பின் நிலமும் கணமும்

ஏராளம் பறவைகளை
கவிதைகளில் அடைத்து வைத்திருப்பதாக
இன்றொரு துக்கம் பெருகித்
தொண்டையை அடைத்தது

பறக்கும் விதமாக அவற்றை எழுதியிருந்தாலும்
அவற்றின் பறத்தலில்
என்னுடைய தலையீடுகளும் கட்டுப்பாடும்
இருப்பதாகத் தோன்றியது

அவற்றின் அனுமதியின்றி
அவற்றைப் பற்றி நான் எழுதியது தவறென்றும் கூட

பறவைகள் உரிமைச் சட்டத்தில்
இதற்கெல்லாம் என்ன தண்டனை என்றெனக்குத்
தெரியவில்லை

ஒன்றை மட்டும் இப்போது செய்து கொள்ளலாம் என்று
என்னுடைய கவிதைகளிலிருக்கும் பறவைகளை எல்லாம்
விடுவித்து விட்டு விட்டேன்

அவை எங்கோ சென்று மறைந்தன.

பறவைகளற்ற கவிதைகளைக் குறித்து
உங்களுக்கு ஏதேனும் ஆட்சேபனைகளிருந்தால்
பறவைகளின் பொருட்டு
பொறுத்தருள்க

பழங்காலத்துக் குதிரையொன்று வந்து நிற்கிறது
பசிய இலைகளின் மீது
இருள் தன்னை நிறைத்துக் கொண்டிருக்கும்
இந்தப் பின்னரவில்.

குதிரையின் கனைப்பொலியில்
இருள் ஒரு தடவை குலுங்கி அடங்கியது
செழித்துக் கிடந்த இருளைத் தன் நாவினால்
நக்கிப் பார்த்த குதிரை
ஓடும் வேகத்தையும் மேய்ச்சல் நிலத்தையும்
இன்னும் தான் இழக்கவேயில்லை
ஆனாலும் தீமையின் நிழலில்
வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் சதியில்
அவையெல்லாம் எங்கோ வெகு தொலைவுக்குச்
சென்று கொண்டிருக்கின்றன
சதியின் தேவதை
கடவுளின் தராசைக் களவாடிச் சென்று விட்டது
அதை யார் மீட்டெடுப்பது?
நீதியின் விதி பிழைத்தது
என்னுடைய காலடிகளை இனி எங்கே வைப்பேன்
எப்படி வைப்பேன்? என்று கேட்டது.

தாவிச் செல்லும் வேகத்தில்
திமிறிக் கரைந்த கணங்களும் நிலமும்
கனவுப் படலமாக நினைவில் மிதக்கின்றனவே
இந்த நினைவுக் கல்லொரு மலையென வளர்ந்து
பாரமாகிக் கனக்கிறதே
என்ற குதிரையின் கண்கள் கரைந்தன.

கடவுள் என் முகத்தைப் பார்த்தார்
நான் கடவுளின் முகத்தைப் பார்த்தேன்.

குதிரை தன்னுடைய காலத்தைத் தேடிக் கொண்டேயிருந்தது.

*புறக்கணிக்கப்பட்டவர்களுடைய வீழ்ச்சியில்
சிதம்பிக் கிடக்கும் நாட்களை
எதைக் கொண்டு நகர்த்துவதென்று
தெரியாமலிருப்போருக்குச் சொல்வதற்கும்
அவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்கும்
என்னவுண்டு உங்களிடம்?

நேற்றைக்கும் இன்றைக்கும்
காலைக்கும் மாலைக்கும்
நாளாக்கும்
வேறுபாடுகள் எதையும் உணராத மனதில்
ஒளியேற்றுவதற்கு
யாரிடமுண்டு பசப்புகளின்றிய
உப்புக் கல்லொன்று?

இருளும் நிரப்ப முடியாத
காயங்களின் கிடங்குகளில்
துயரத்தின் விசம்பல்
முடிவில்லாமல் எதிரொலிக்க
வீசிக் கொண்டேயிருக்கிறது
ஓயாத பிரச்சினைகளின் புயல்.

அவர்கள் இழந்த பருவங்களை
திருப்பித் தரக் கூடியவர்கள்
யாரேனும் முன்னே வருக!
அறுந்து சுக்கு நூறாகிய
வாழ்வின் துண்டுகளைப் பொறுக்கிக் கோர்க்கும்
ஆற்றலுள்ளோர் வந்து
அந்தக் கைகளைப் பற்றி
ஒரேயொரு நிமிடம்
உங்கள் விசுவாசமான அக்கறையை
அழுத்தமாகப் பகிருங்கள்.

மேலும்

எப்போதும் தங்களைத் தந்து கொண்டும்
உங்கள் விருப்ப விதிப்பின் எல்லைகளுள்
சுழன்று கொண்டுமேயிருக்க வேண்டும் என்ற
அழுத்த நிபந்தனைகளிலிருந்து
அவர்கள் விலகிச் செல்வதற்கு
அல்லது

தங்களின் விருப்பத் தடமொன்றின் வழியே செல்வதற்கு
இடம் விட்டொதுங்கி
உங்களை யாருக்கேனும் தந்து கொள்வதற்குச்
சித்தமாகுக இப்போதேனும்

கேள்விகளைப் பெருக்கும் மேதமையைக் காட்டிலும்
பதில்களாக விளையும்
சிரத்தையைக் கோரும் காலத்திடம்
ஒப்புக்கொடுக்கும் மேன்மை
திறக்கும் ஆயிரம் வழிகளைத் திசையெங்கும்
இருளின் பூட்டையும் எனச் சொல்கிறேன்
திராணியும் தன்னெஞ்சறிந்த உண்மையும்
தீன் பண்டமாகவும் போர்வையாகவும்
கொண்டமைந்தோர் வெளியிலும்
மரத்தின் கீழும் தெருவிலும் காத்துள்ளனர்
வந்து அவர்களைச் சேர்க.

காயமுடைய மனிதரின் தோளிற் சூடுதற்கென
இன்னும் விண்ணாணப் பூக்களால்
மறைவிடத்து மஞ்சத்தில் கிடந்து
மாலை தொடுத்துப் பரணி பாடுவதென்பது
இழிவின் சீழன்றோ

(*கற்பகம் யசோதர வின் கவிதை ஒன்றில் சுட்டப்படுவது)

துவரம் பழத்தில் தங்கள் நாளைத் தொடங்குகின்றன
கொண்டைக்குருவிகள்
செந்நிறப்பழத்தில்
இந்த உலகின் ருசி திரண்டிருப்பதைக் கண்டு
ஏக மகிழ்ச்சி.

சிறகடித்துச் சிறகடித்து
பழங்களில் குதூகலிக்கும் குருவிகளையிட்டு
நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து
தன்னைக் கொடுத்துக் கொண்டேயிருக்கிறது
துவரை.

அற்புதமான ஒரு நாளில்
கரைந்து பொலிகிறது
பழங்கள் + பறவைகள் வாழும் காடு.

நிறைவோடு உறங்கச் செல்கிறது
இன்றைய பகல்

கடலின் நீர்ப்பரப்பெங்கும்
முள் விரிப்பெனின்
நம் சமுத்திர வழி என்னாகும் நண்ப?

முள் மீன்களைத் தன்மடியில் கொண்டு
வாஞ்சையுடன் அணைத்துக் கொள்ளும் கடல்
தன்னுடலில் நீர்க்குளுமையை ஏந்தி
பறவைகளுக்கு இடமளிக்கிறது
நமக்கு வழி தருகிறது
நாமொருபோதேனும்
கடலுக்கொரு வழிதந்ததுண்டா நண்ப?

உறைந்து தேங்காது
அலைகளால் தன்னையும் கரைகளையும்
புதுக்கிக் கொண்டேயிருக்கும் கடலின் அழகோ
முதுமை தொடா ஒளிர் நீலம்.
இளமை குன்றா அலைகளின் மூச்சிலும் முத்தத்திலும்
சிலிர்க்கும் கரைகள்...
நீர்மை ததும்பும் கடலாளுக்கு
நம் அழகையும் இளமையையும்
என்றேனும் அளித்ததுண்டா தோழ?

வானத்தின் நீலத்தை ஏந்தித் தானும்
தன்னிறத்தை வானத்துக்கும் அளித்துக் களிக்கும்
கடலின் அன்பில் விளைகிறதே தொடுவானமுத்தம்
நாமெதைத் தந்தோம்?

ஆயினும்
அலைகளால் தாலாட்டி
மீனால் உணவூட்டி
விரிந்த நீர்ப்பரப்பால் வியப்பூட்டி
தன்னுடலை வழியாக்கித் தருகிறாள் இனியாள்.

நீருக்கடியில் ஆழ்ந்துறங்கியவன்
தேநீரைப் பருகுவென
எழுந்து வந்தான்.
நீர்ப்பாம்பொன்றும்
தவளைகளிரண்டும்
ஆமையொன்றும்
கூடவே வந்தன.

தேநீரில் கமழும் மல்லி + தேயிலை + எலுமிச்சை மணத்தை
அவனோடிணைந்து ருசித்தன
தவளைகளிரண்டும் ஆமையும்.

நீர்ப்பாம்புக்கு
Coffee வேண்டுமாக இருந்தது.
பேசிச் சிரித்தபடி
தேநீரைப் பருகிய பின்
ஒரு சிறிய காலை நடையில்
ஐவரும் சென்றனர்.

செல்லும் வழியில்
'அவரவர் ருசியில் ஆழ்ந்து கலப்பது
தெய்வப் பேறு' என்றது நீர்ப்பாம்பு.

Coffee யின் தித்திப்பில்
நெகிழ்ந்ததா நெளிந்ததா
என்று புரியாத மின்னல் வெட்டியது.

' அவரவர் ருசியில் ஆழ்ந்து கலப்பது
கடவுளின் கிருபை' என்றானவன்.

'ஐயோ ஐயோ,
அவரவர் ருசியில் ஆழ்ந்து கலப்பது பேரின்பவூற்று
அதுவொரு ஜனநாயகப் பேறு
யாருக்கு எதுவோ
அவரவர்க்கு அது
அதுவே தித்திக்கும் ருசி' என்றது ஆமை.

ஆமை அருளிய சொல்லில் கிளைத்த செடிகள்
விதவிதமாகப் பூத்தன
ஆயிரம் வண்ண மலர்களின் நடுவே
ஐவரும் சென்றனர்.

நீரின் மேற்பரப்பில் ஒரு குட்டித் தூக்கம் போட்டானவன்
அலைகளில் நீந்திக் களித்தன
ஆமையும் பாம்பும்.

தவளைகளிரண்டும்
நீருக்கடியில் தங்கள் வீட்டைத் தேடிச் சென்றன.

'அவரவர் உலகில் ஆழ்ந்து கலப்பது
யாம் பெற்ற இன்பமன்றோ' என்று
ஆரத் தழுவியது பாம்பை ஆமை.

ஓவியனுக்கும் புடவை வியாபாரிக்கும்
இடையிலான ஒற்றுமைகளைப் பற்றி
இருவர் நீண்ட நேரமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது
தமக்கு விதிக்கப்பட்டது
நிறங்களும் அலங்காரமும்
புதிதின் வாசனையுமே என்றான் புடவை வியாபாரி.

அது விதிக்கப்பட்டதல்ல
வரமாக அளிக்கப்பட்டது என்றான் ஓவியன்.

அலங்கரிக்கப்பட்ட வண்ணங்களையும் வடிவங்களையும்
விற்பவனே நான் என்றான் வியாபாரி

அலங்காரமே என் வழி என்றான் ஓவியன்

நீ வரமளிக்கும் கடவுள் என்றான் வியாபாரி

நீ என்னோடிணைந்த தெய்வம் என்றான் ஓவியன்

இருவருக்குமிடையில் பூத்தன
வெவ்வேறு நிறங்கள்

துக்கக்குறிகளுடன் இதயமொன்றைக்
கண்டெடுத்தது குழந்தை
அதைப் பிரித்தபோது
பழகிய பாலின் வாசம் வந்தது
பிறகு சோற்றின் மணம்
கூடவே பிசைந்த கைகளின் வாசனை
பிறகு அன்பின் நிறம்
இதழ்களாக அதைப் பிரித்தபோது
ஆற்றாமை
கண்ணீர்
துயரம்
என இருளாகியது நீண்ட ஆழம்.

அதற்கு மேல் இருளைத் தவிர
எதுவுமே தெரியவில்லை

அந்த இதயத்துக்கு வயது எழுபது
அந்தக் குழந்தைக்கு வயது நாற்பது

இல்லாமலாகிய ஒற்றைக் கையினை
வாசனை மீந்த சோப்பினால்
கழுவியபின் முகர்ந்து பார்த்தாள்.
கொஞ்ச நேரம் அதை
முன்னும் பின்னுமாக வீசியபோது
காற்று அந்தக் கையில் பிடிக்காமல்
சுழித்தோடியது.

குனிந்து நிலத்தைத் தொட்டாள்
நிலமோ விலகி விலகி
தொடுதொலைவுக்கப்பால் சென்று
வித்தை காட்டியது.

வெளியே வந்து
மரக்கிளையில் கனியொன்றைப் பறிக்க
எம்பிக் குதித்தாள்
கிளையோ காற்றில் சிறகடித்துப் பறந்தது.

கண்ணாமூச்சியாட்டத்தில் களைத்துப் போனவள்
இல்லாமலாகிய கையை
அலங்கரிக்க நினைத்தாள்.

நிறங்களைத் தீட்டி
விதவிதமாக அலங்கரித்த பின்
ஆபரணங்களாகப் பூக்களைச் சூடினாள்.

பிறகு
அதற்கொரு முத்தமிட்டாள்.

அலங்கரிக்கப்பட்ட கை
ஒரு புராதனப் பொருளைப் போலத் தோன்றவும்
கண்களில் ஒற்றிக் கொண்ட பின்
ரகசியமாக அதைப் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டாள்.

ஞானக்கிறுக்கனோடுதான்
தினமும்
இந்தக் காடெல்லாம் சுற்றுகின்றன
ஆடுகள்.
ஆடுகளறியும் காட்டை
காட்டையும் ஆடுகளையும் அறிவான்
ஞா. கிறுக்கன்.

கிறுக்கனையும் ஆடுகளையும்
வசப்படுத்திய காடு
அவனுக்காகவும் ஆடுகளுக்காகவும்
துளிர்ந்து
தன்னைப் புதுக்குகிறது.

இப்படியே ஆடுகளும் ஞானக்கிறுக்கனும்
காடும்
நட்பாயிருந்த போதுதான்
காட்டிலே ஒரு பூ பூத்தது.

அந்தப் பூவைச் சூடியது காடு
தனக்காக
ஞானக்கிறுக்கனுக்காக
ஆடுகளுக்காக.

ஞானக்கிறுக்கன் பாடினான்
தனக்காக
காட்டுக்காக
ஆடுகளுக்காக.

நூறாய் மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கும்
நீர்ச்சுனையில்
நீந்தும் மீன் நான்.

துள்ளியெழுந்து
வானில் தாவி
விண்மீனைக் கௌவி
உண்டொளிரும் அற்புதன்.

103.

0

ஒற்றைக் காலுடன்தான்
 கால் நூற்றாண்டுக்கும் மேலாகத் தினமும்
 மலங்கழிக்கிறான்
 வேலைக்குப் போய் வருகிறான்
 புணர்கிறான்
 பிள்ளையை மடியில் வைத்துக் கொஞ்சுகிறான்
 வயதாகித் தளர்ந்த தாயைக் குளிப்பாட்டுகிறான்
 செல்லமாக விளைந்திருக்கும்
 நாய்க்குட்டியுடன் விளையாடுகிறான்
 இந்த உலகத்தின் ருசி
 கெட்டுப் போய் விடக் கூடாதென்று
 இரண்டு ஆடுகளை வளர்க்கிறான்.
 பூங்கன்றுகளுக்குத் தண்ணீர் விடுகிறான்
 தன்னுடைய கனவுகளில் பாதியான
 தோட்டத்தைச் செழிப்பாக வைத்திருக்கிறான்
 உங்களுக்குத் தினமும் பால் கொண்டு வருகிறான்
 விரைந்து செல்லும் வாகனங்களுக்கிடையில்
 தடுமாறியபடி வீதியைக் கடக்கிறான்.

இல்லாமலேயாகி விட்ட ஒற்றைக் காலைத்தான்
அவன் பொன்னாகவும் மண்ணாகவும் ஆக்கி
வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான்.

ஒற்றைக் காலுடன்தான்
தன்னுடைய இளமையிலிருந்து
முதுமைக்குப் பயணித்திருக்கிறான்
உங்களின் முன்னே.

அவனுடைய ஒற்றைக் கால்
இல்லாமலாகி
கால் நூற்றாண்டாகி விட்டதென்பதை
என்றேனும் நீங்கள் நினைத்ததுண்டா?

பஞ்சு மிட்டாயைப் பற்றிய ஞாபகம்
 ஏனோ
 பெருக்கெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது
 இந்த நடு இரவில்.
 எப்படி அந்த மிட்டாய்க்காரனைத்
 திடுதிப்பென
 இந்தச் சாமத்தில்
 அழைப்பது?
 அவனிடம் தயார் நிலையில்
 தித்திப்பான மிட்டாயிருக்குமா?
 இருள் பெருகிக் கிடக்கும்
 இந்த இரவில்
 அதன் நிழல் படிந்து விடாமல்
 மிட்டாயை அவனால்
 எடுத்து வர முடியுமா?
 அப்படி வந்தாலும்
 இரவின் மணம் தீண்டாமல்
 அவனால் மிட்டாயைத் தர முடியுமா?
 என்ன ஆச்சரியம்!
 எண்ணிக் கொண்டிருப்பதற்கிடையில்
 அவன் எழுந்து வந்து
 இரவையே
 பஞ்சு மிட்டாயாக்கித் தந்து விட்டுச்
 செல்கிறான் அநாயாசமாக.

மௌனத்தின் மீது வேறொருவன்
15 JUN 2022
கருணாகரன்

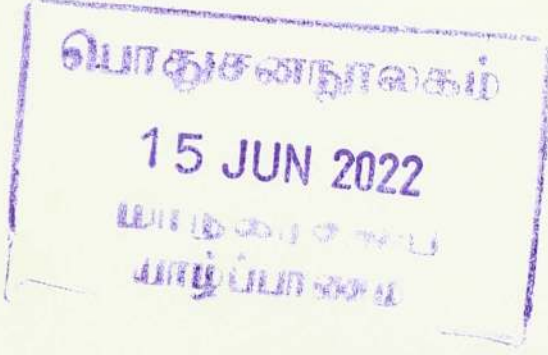
15 JUN 2022

கல்லில் உறைந்த தெய்வம்
உயிர்த்துக்
கலையாடியில்
களி நடனம் புரியுது.

தெய்வத்திரு நடனத்தை
ஆடிக் களிக்கிறாள்
கலையாடி
கலையாடியில்
ஆடிக்களிக்கிறது
தெய்வம்.

தெய்வத்திலும்
கலையாடியிலும்
ஆடிக்களிக்கிறாள் நடனி

வாகுசன நாலகம்
பாழ்ப்பாணம்

13811 CC

ஒற்றைக் காலுடன் அவன்
பூமியின் இந்தப் பக்கத்துக்கும்
அந்தப் பக்கத்துக்குமாக நடக்கிறான்
வரலாற்றைக் கடந்து போக முற்படுகிறான்
தினமும் உங்களையும்
மிகச் சாதாரணமாகவே கடந்து செல்கிறான்
உங்களின் முன்னே நிற்கிறான்
உங்களோடு நிற்கிறான்
உங்களுக்காக நிற்கிறான்
மீதமுள்ள காலமெல்லாம் கூட
ஒற்றைக் காலுடன்தான்
நிற்க வேண்டும் அவன்.

ವಿಸು

அங்கிருந்து பாடுவது
காடா பறவைகளா?
அங்கே துளிர்ப்பது
மலையா செடிகளா?

அங்கே தெரிவது
வானமா நட்சத்திரங்களா?

அங்கிருந்து ஒளிர்வது
வீடா விளக்குகளா?

அங்கே சென்றுகொண்டிருப்பது
நானா நீங்களா?

Singing over there, who that
Jungle or birds?
Over there what that sprouts
Mountain or plants?
Over there what is revealed, is it
Sky or stars?
Over there what is it that shines
House or lamps?
Going over there, is it
Me or You?

(translated by Prasanna Ramaswamy)

cover rashmy

ISBN 978-81-9078-915-8

9 788190 789158